PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XVI ЛЮТИЙ, 1975 ЧИСЛО 2

ТАНЯ ФОТІЙ

вітає традиційним
хлібом-сіллю гостей
на виставі
історичної ноші
в Саскатуні.

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XVI ЛЮТИЙ, 1975 Ч. 2

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 2 FEBRUARY, 1975 VOL. XVI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
— Міжнародній Жіночий Рік	1
Соня Стратійчук — На будову Музею Союзу	2
А. Кінько — Пам'ятні місця поетеси на Волині	3
Т. Горохович — „Блакитна троянда" — перша драма Лесі Українки	5
— Ваш канадський пенсійний плян	8
Н. Н. — Свято Книжки у присвяті українським дисидентам	10
Централя Союзу Українок — Вітаємо з відзначенням	11
Г. Сенишин — Провідні думки З'їзду Східньої Екзекутиви СУС	12
— Інтерв'ю . . .	14
— Багатокультурність	16
— Квіти незабутнім	19
І. Зельська — Пісні для дітей	20
Відділ для дітей	21
Громадська і родинна хроніка	22
Річні звіти відділів	27
Домашнє господарство	32
Філія Музею у Торонті — Українська вишивка	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Таня Фотій — традиційне вітання хлібом-сіллю — світлина з вистави історичної ноші в Саскатуні. Гл. опис на стор. 27.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраінян Ембройдери	$ 6.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Гаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XVI ЛЮТИЙ, 1975 ЧИСЛО 2

Міжнародній Жіночий Рік

Мабуть, що для багатьох з нас Міжнародній Жіночий Рік виринув якось несподівано і ми не встігли приготовитись до того, щоб його належно стрінути та з нього скористати. А подія це не абиякої ваги. Вона торкається нас, як горожан Канади та її майбутнього.

Світ сьогодні потребує активної, свідомої, інтеліґентної жінки-громадянки в повнім розумінні цього слова, і не лише провідних одиниць організацій, а широкого загалу жіночих кадрів, які нарівні з чоловіками мали б бути чинними у поступі своєї країни та становити в ній певну творчу силу.

Тому то, особливо в останнім десятилітті в Канаді, ЗСА та інших країнах вільного світу проводились постійні дискусії над статусом жінки. Широко обговорюлись ці питання на міжнародніх і крайових конґресах, конференціях, з'їздах та формувались у постановах, у резолюціях до урядів та Об'єднаних Націй. Піднесено було клич: рівна платня за рівну працю та належне місце жінки у суспільстві; пролунав голос за усуненням бар'єр, дискримінації жінки та за повне досягнення її в добі прав людини.

І ось цей рух остаточно оформив себе у Міжнароднім Жіночім 1975 Році, що його так урочисто проголосили Об'єднані Нації. А крім того О. Н. обрали Канаду, як країну, в якій мають відбуватися зустрічі жінок зголошених вже 31 країн вільного світу. Тут мають обговорюватись та укладатись пляни, проєкти і програми діяння. У багатьох країнах світу сьогодні дуже важливими є економічне питання, питання освіти та багато іншого так близько пов'язаного з життям жінки в родині і суспільстві.

Вже більше як рік діє в Канаді, в її столиці Оттаві, Департамент Міжнароднього Комітету, якого очолює Марта Гина, координатор статусу жінки. Вслід за тим створено в Оттаві Секретаріят Міжнароднього Року Жінки, якого директором є Марія Ґузела. Завданням Секретаріяту є координувати та плянувати програми для жінок в Канаді.

Досі цей Секретаріят видав три числа Бюлетеню в англійській і французькій мовах, в яких звідомляє про пляни, проєкти, цілі і способи та фінансування їх, на що уряд Канади призначив сім мільйонів долярів. Вже заплянована в Оттаві Семінар, який має відбутися в листопаді 1975 року. Також заплянована окружні семінарі по провінціях.

Бюлетень закликає жіночі організації та комітети організувати програми, проєкти, завданням яких буде підносити самосвідомість широких мас канадійських жінок, включені тут програми многокультурности, проводити лекції, дати можливість багатьом жінкам професійно себе доповнювати.

Ось одна з поміж багатьох інших точок програми, що її подає згаданий Бюлетень:

„Проєкти повинні стреміти до того, щоб в них можна було підвищувати жінку до повної рівноправности в канадійськім суспільстві.

Ми сподіваємось таких проєктів, в яких легко можна було б визнавати потенціял у діях поліпшення статусу жінки. Ваш проєкт повинен бути так опрацьований, щоб давав результат участи жінки в питаннях, напр. соціяльних, економічних та політичних.

Пробуйте в проєкті розв'язувати особливі проблеми, або створюйте ресурси (засоби) з ділянок освіти та виховання".

Міжнародній Жіночий Рік, його програма це корисна праця для піднесення ширшого світогляду жінки та її повної вартости в канадійськім суспільстві. Над такими проєктами і плянами жіночі організації працювали десятки років, а в тім числі і ми через нашу участь в крайових всеканадійських та міжнародніх організаціях.

Варто і нам, українкам причинитись своєю участю до проєктів та й самим з них скористати. Одною з наших мрій є бачити українок на добрих позиціях, заанґажованих у політичнім житті Канади, що певна річ залежить багато й від нас самих. Міжнародній Жіночий Рік збігається з 90-літтям жіночого руху в Україні.

НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ

З початком нового 1975 року кампанія на Музейну Фундацію Союзу повинна прибрати живішої акції та більше ентузіязму серед членів складових організацій СУС.

Наше слово насамперед до відділів Союзу Українок по всіх провінціях. В цей час у нашім пляні найперше побудова Центрального музею в Саскатуні і ми повинні всі наші зусилля спрямувати на те, щоб до ювілейного нашого з'їзду він вже був скінчений і упорядкований. А це, здається, не треба аж таких великих зусиль, коли б напр. кожний відділ присвятив одну з більших імпрез на цю ціль музею — скажім „Весняний чай" чи „Весняний базар" з випродажем печива і писанок.

Багато уваги і пожертв склав вже відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, помимо того, що це Всеканадський Крайовий Музей, і важним є те, щоб кожний відділ Союзу вклав у нього свою частину.

Пригадуємо також членству та прихильникам складових організацій СУС, що завданням Музейної Фундації є поставити цю інституцію на належнім поземі, а побудова музейного будинку на те, щоб мати хоч одну власну хату, а в ній надбане досі культурне майно, архіви та бібліотека. В цей час, велика скількість цінних домашніх бібліотек знайде своє місце в нашім музеї, одначе, щоб не було запізно, то є, щоб не треба було надто довго ждати на це місце в музеї.

Оце знову проголошуємо список жертводавців, яким складаємо нашу щиру подяку.

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

П-во Михайло і Марія Бойчуки, Саскатун, Саск. **$500.00**
(раніш $500.00).

Пані Марія Симчич, Вінніпеґ, Ман. **150.00**
(раніш 350.00 в пам'ять свого мужа)

Пані Катерина Кирстюк, Ванкувер, Б. К. **100.00**

Пані Северина Закус, Вінніпеґ, Ман. .. **100.00**

Пані Стефанія Пауш, Едмонтон, Алта. .. **50.00**

Пан Василь Буряник, Вінніпеґ, Ман. **50.00**
(раніш 300.00)

Відділ СУК ім. Св. Ольги, Вернон, Б. К. **35.00**

Пані Анна Цибак, Едмонтон, Алта. **25.00**

П-во В. Крестанович, Вінніпеґ, Ман. **25.00**

П-во В. Тарновецькі, Вінніпеґ, Ман. **25.00**

Пані Лидія Касіянчук, Вікторія, Б. К. .. **25.00**

Пані Катерина Маліцька, Норт Бетелфорд, Саск. **25.00**

П-во Михайло і Олена Коваль, Келґарі, Алта. (з нагоди 25-річчя подружжя) **25.00**

Пані Марія Павлик, Саскатун, Саск. **25.00**

Пані М. Медведик, Вінніпеґ, Ман. **15.00**

П-во М. Медвей, Вінніпеґ, Ман. **15.00**

Пані Анастасія Світик, Келґарі, Алта. .. **15.00**

Пані Дора Кіндрачук, Норт Бетелфорд, Саск. (раніш 10.00) **15.00**

Пані Параскевія Стефанюк, Едмонтон, Алта. (з нагоди вшанування її відділом СУК ім. Кн. Ольги) **10.00**

Пані Катерина Гербай, Гоксивил, Мішіґан, ЗСА. **10.00**

П-во Н. Кравчук, Вінніпеґ, Ман. **10.00**

П-во Ґ. Ґоряк, Вінніпеґ, Ман. **10 00**

П-во М. Нитчук, Вінніпеґ, Ман. **10.00**

Пан Тома Холод, Стирджіс, Саск. **10.00**

Пані Марія Лебедович, Твей, Саск. **6.00**

Пані А. Шекоскі, Вінніпеґ, Ман. **5.00**

Пані З. Стасесен, Вінніпеґ, Ман. **5.00**

Пані І. Андрійчук, Вінніпеґ, Ман. **5.00**

Пані М. Тордон, Прісвил, Саск. **5.00**

Пані В. Кальба, Вінніпеґ, Ман. **5.00**

Пані Марія Сохацька, Норт Бетелфорд, Саск. (раніш 20.00) **5.00**

Пані Анна Завальська, Норт Бетл. форд, Саск. (раніш 20.00) **5.00**

Пані Міні Войтюк, Норт Бетлфорд, Саск. **5.00**

Пані Марія Тарнопольська, Ґронлид, Саск. **5.00**

Пані Меланія Пігач, Саскатун, Саск. .. **5.00**

Пані М. Фудима **4.00**

Пані Лидія Касіянчук має бути **Вікторія, Бріт. Колюмбія** — а не Едмонтон, як я раніш подала.

Рада Музейної Фундації висловлює щиросердечне спасибі усім жертводавцям.

С. Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND

1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask. S7N 0P1

Пам'ятні місця поетеси на Волині

В житті й творчості Лесі Українки Волинь значила дуже багато. Тут вона розпочала літературну діяльність, зріднилася з народом та його творчістю, тут вона спілкувалася з автором „Вічного революціонера" і написала твори, що увійшли в скарбницю української й світової літератури.

Поблизу Ковеля в селі Колодяжному є садиба Косачів. Її власники дуже добре ставилися до селян, особливо бідних. Про це нам з великим хвилюванням розповідали в Колодяжному ті, хто ще пам'ятає П. А. Косача, його дружину (Олену Пчілку), дочку Лесю і сина Миколу.

У „сірому" і „білому" будиночку тепер меморіяльний музей Лесі Українки. Експозиція першої кімнати „сірого" будиночка розповідає про славний родовід: дядько матері декабрист Яків Драгоманов, засуджений і висланий у Сибір, сестра батька Олена — учасниця руху революційного народництва 70-х років. Саме схвильована засланням „у зв'язку з крайньою політичною неблагонадійністю" батькової сестри, Леся написала перший вірш „Надія".

Леся щиро шанувала геній Тараса Шевченка. Вона майстерно читала напам'ять його поезії колодяжненським селянам. На видному місці в музеї — портрет Великого Кобзаря і слова Лесі Українки:

Він перший за свою любов
Тяжкі дістав кайдани,
Але до скону їй служив
Без зради і омани.

В цій кімнаті стільки цікавого про зв'язки Косачів з М. Старицьким, І. Франком, М. Коцюбинським, Г. Мачтетом, М. Лисенком, М. Садовським, П. Саскасанським, що не знайдеш в жодній монографії. Гарно висвітлені інтереси Косачів до фолкльору, етнографії, народної медицини.

У другій кімнаті численні експонати розповідають, як Леся Українка зверталася до філософського матеріялізму, опановувала його і сама писала в цьому ключі. Експозиція третьої кімнати присвячена останнім рокам життя її в Грузії, де був створений шедевр світового значення — „Лісова пісня", започаткована на Волині. У центрі — портрет Максима Горького і його слова: „Шевченко, Іван Франко, Леся Українка — це ж не тільки поети величезного таланту і невичерпаної творчої енергії, — вони

люди з великим людським серцем і розумом, з героїчною силою духу, у них є чого повчитися не тільки українцям".

Волиняни подбали не тільки про змістовну експозицію, вони ж своїми силами видали цікавий путівник — „Музей-садиба Лесі Українки в Колодяжному" (Автори Йосип Струцюк, Іван Чернецький).

Коли ж ми вийшли за межі садиби Косачів, нас дещо вразила відсутність лісу. Де ж той ліс у Колодяжному, що до нього Леся потайки бігала аби стрітися з Мавкою? Волиняни відповіли:

— Друга світова війна змела! Бачите он подекуди пеньки осталися край садиби.

Інженер лісівництва В. Я. Литвинович при цьому додав:

— Я ще пригадую, як тут стояли дуби в декілька обхватів.

— А чому тут бульдозери?

— Воду збираємо для ставка.

— Так оце саме тут? Мені дуже добре про це розповідав у Луцьку ваш начальник Дмитро Антонович Телехівський.

— Свою роботу лісоводи Волині пов'язують з Лесею Українкою. Вони знову і знову перечитують її твори. Якщо вдуматися в „Лісову пісню", то стане ясно, що в цьому творі все переплітається з глибоким народним розумінням лісу. А нерідко і сльози навертаються, коли читаєш:

... Давали гроші,
таляри биті, людям дуже милі,
Та дядько Лев заклявся на життя,
що дуба він повік не дасть рубати.

Тоді ж і я на бороду заклявся,
що дядько Лев і вся його рідня
повік безпечні будуть в цьому лісі.

До сторіччя від дня народження поетеси наш колектив вирішив біля садиби Косачів у Колодяжному відновити шмат класичного волинського лісу. Хочемо зробити так, щоб все символізувало „Лісову пісню". У цьому зеленому пам'ятнику поетесі буде гай Лесі, гай Лукаша і дядька Лева. З'явиться і гай Мавки, у якому будуть берізки, плакуча верба і, звичайно, горобина. Лісники вже відібрали необхідні породи лісу з найтиповішими для цього коронами. У лісі заблищить озеро (вже ведуться роботи): стягнемо води з боліт. Посередині озера — острів. Обсадимо плакучими вербами, посіємо люпин. Можливо, що зробимо і галявину казок, легенд, переказів та пісень, яка б доповнювала враження про „Лісову пісню".

Якщо в Колодяжному незабаром буде „класичний волинський ліс", то у Скулині він є з давніх-давен в урочищі „Лісова пісня".

У XIX і на початку XX ст. по цій землі ходила Леся Українка, тут вона думала, писала поезії, які стали для звитяжців закликом до бою, а кривдникам — месниками нещадними. Тут над Нечимним Мавка „мені мріла, як ми ночували... Зачарував мене цей образ на весь вік" (Леся Українка. Твори, т. 3, К., 1952, стор. 777).

В урочище. Нечимно тихо... Розглядаю, вдивляюся, прикипаю серцем до кожної деревини, адже серед них ще є зелені друзі Лесі Українки. Всі вони ніби й звичайні... може, навіть менш показні, як в інших місцях, а видаються особливими. Ходжу навколо місця, де була хижа дядька Лева, де яснiться голубе око його криниці, простую по трясовині (є вже кладки) до озера із золотавими карасями. Оглядаю озеро, якому місцями, кажуть, наче і дна немає. Нащадок дядька Лева Степан Степанович ніяк не може встояти на хиткому човні, що пливе до середини озера. Зайшло сонце за хмару і вода стала чорна.

Повертаюсь до хатини дядька Лева, а праворуч височенний дуб. Під ним любила спочивати Леся Українка. Метрів за двадцять два струнких дубочки Максима Рильського. Інші теж садили, а дуби Рильського ростуть найкраще. Тут не написані, а ніби вчуваються його слова: „Леся Українка не тільки один з найбільших, але й один з найоригінальніших поетів світу".

Лісовою доріжкою простуємо до хати лісника. На другому поверсі музейна кімната. Із стін вдивляється Мавка, Лукаш, Потерчата. Студенти Львівського державного університету ім. І. Франка ставили „Лісову пісню" без декорацій, „на натурі". На згадку залишили людям портрети майже всіх виконавців, зображення мізансцен.

Розгортаємо червону книгу відгуків і наче чуємо душевний голос тих, хто відвідав цей край. „Ми, шахтарі Донбасу, з великим хвилюванням відвідали ті всі місця, де колись ступала і відпочивала Леся Українка. Ми дуже вражені цією фантастичною природою, це справжня лісова пісня..." (Підписи). „Вертаємо завжди до чистих джерел своїх зачарувань. Приходимо до безсмертного джерела Лесиної казки і низько вклоняємось тобі, щаслива земле, на якій народилось те, що не вмирає..." (Студенти Львівського державного університету ім. І. Франка 21. X. 1970 р.).

Урочище „Лісова пісня" — це справді чарівний музей просто неба.

Дехто починає, а більшість завершують мандрівку по волинських місцях Лесі Українки у Луцьку. Тут понад річкою розстелився величезний парк ім. Лесі Українки. На заході він доходить до старої фортеці Любарта, де ще підлітком Леся Косач збирала своє „таємне товариство" (про це поетеса розповіла у вірші „Віче"), на півночі сягає до центра міста, а на схід йому наче й кінця не видно. Біля центральної алеї паркова скульптура поетеси, а обабіч — канали-стріли, які створюють враження лісової Венеції. Щовечора сюди приходить багато людей відпочити, помріяти. Збувається сподівання поетеси:

Будуть приходити люди...
Радощі й тугу нестимуть мені.
Їм промовляти душа моя буде.
Я обізвуся до їх...

Андрій Кінько

"Блакитна троянда" — перша драма Лесі Українки

Аналіза „Блакитної троянди" дасть нам уявлення не тільки про те, як формувалися провідні думки Лесиної драматичної творчости, характерні риси улюблених персонажів, відношення поетеси до проблем сучасности, але й вкаже на те, які культурні процеси відбувалися у тогочасній Україні та Европі. Драма ця своєю темою, ідеєю та іншими драматично-мистецькими елементами є дещо подібна до творів Ібсена, Гауптмана, Чехова та інших европейських драматургів.

Написала її Леся Українка 1896 року, бажаючи поповнити український драматичний репертуар новою п'єсою, у змісті якої своєрідна філософія, ідея, тема, персонажі. „Блакитна троянда" — це перша справді психологічна драма з життя інтелігенції українською мовою. Розглядає вона складні проблеми трагізму людини, її буття, духово-моральних вартостей. Твір був надто новаторський для української сцени у тому часі, тому критика й глядач сприйняли драму неприхильно, уважаючи її , натуралістично-мелодраматичною", епігонською, чи „марним наслідуванням Ібсена або Гауптмана" — як це твердив Гозенпуд. Хоч Рулін П., і навіть деякі ворожо наставлені до твору рецензенти запримітили в ньому живе „м'ясо і кров", а сучасний радянський критик О. Бабишкін підмічує у „Б. т." багато позитивів.

Відомо, що перші психологічні драми успіху не мали також. Щойно згодом, коли потворилися т. зв. „незалежні театри" вони спопуляризувалися і стали образом обличчя 19 віку. Після перших вистав у 1899 і 1909 рр. „Б. т." не бачила сцени аж до останніх років, коли появилися у Києві (1962) і в Торонті (1964).

Драматичний конфлікт у „Б. т." випливає, як і у драмах Ібсена, Гауптмана чи у трагедіях грецьких, із життєвих ситуацій героїв (спадкова недуга у модерних драмах, „фатум" у грецьких) скомплікованих сильними характерами головних персонажів. „Б. т.", так як і перші ліричні поезії, зраджують нотки особистої трагедії хворої Лесі. Риси характеру головної героїні „Б. т.", назва драми, що нагадує любов мінезингерів, і назви поезій „білі лілії" та „червоні рожі", символізм і суб'єктивізм та зосередження уваги драматурга на почуваннях, на світі душі, на акції психіки, а не на фізичному рухові — все це споріднює Лесину творчість із творчістю европейських драматургів 19 століття. У п'єсі бачимо не тільки те, що сталося, але й як воно сталося. А це і є оте „інтелектуальне зворушення", що характеризує психологічні европейські драми.

Все ж „Б. т." не є наслідуванням Ібсена. Трагізм головної героїні „Б. т." випливає не так із спадкової недуги, як це є у Ібсена, але із шукання особистого щастя в житті і з неможливости його знайти через скомплікованість натури, через складні політичні обставини життя українського народу. Гощинська, головна героїня драми — це сильний вольовий тип з т. зв. „поетичним темпераментом", з великим багатством духового життя. Тому доля її, це боротьба із своїми почуваннями, глибоке страждання, яке випливає із великих контрастів між тим, чого прагне серце, а що диктує розум. Героїня страждає тому, що багато знає, вона начиталась модерної філософії, для неї нема навіть такого виходу, щоб піти в манастир, бо вона втратила релігійність. До життєвих конфліктів підходить Гощинська надто тонко, в житті шукає вона не „безхмарного щастя", „благоденствія" чи самовдоволеного міщанського спокою, але краси духового пориву, змагання людської душі. Віддатись громадській роботі вповні також неможливо, бо ж можливості її в тому в Україні були надто обмежені, „горіти" і „пломеніти" від неї „просто смішно".

Світова проблема нещасливого кохання у „Б. т." ускладнена проблемами української тогочасности — боротьби з консерватизмом, з безбарвним задушливим життям в обставинах діяння Емського „указу". Удосконалене життя Гощинської ще й тому, що вона інакше від свого довкілля уявляє щастя і красу життя. Своє життя Люба спрямовує на шлях морального героїзму, не хоче допустити до одруження з Орестом, бо ж знає, що воно не принесе йому щастя. Почування свої до Ореста вона ідеалізує, хоче бути для нього втіленням краси і розуму, блакитною трояндою, хоч усе людське їй не чуже. Тому кохання її трагічне. Воно переходить різні етапи боротьби, але ніщо його послабити не може — ні розлука, ні розсудливість героїні, ні нарозумнювання друзів, ні навіть божевілля. Трагедія Люби — це як і трагедія Гамлета, щось містерійне, це оте „напнятя людської душі", що створюється наслідком

боротьби людини із обставинами, за які вона не може відповідати. Це, можливо, є основна містерія життя. Подібну містерію життя виводитиме згодом Леся у своїх пізніших творах. Глибокий трагізм Лесиних героїнь: Йоганни, Мавки, Долорес, Евфрозини, Одержимої, Принцеси. Присцілли і Кассандри — це той моральний абсолют, що змагається за щось, що „повинно бути", що активізує духово-моральні сили.

Щоб здійснити виразність образів Люби і Ореста, Леся уводить у свою думку персонажі Сані і Милевського, які є контрастом до перших. У житті цієї пари не буде ніяких чарівних троянд — ні блакитних, ні червоних, там буде просто сіра буденщина. Для змалювання образів Олімпії Іванівни, Груїчевої, Проценка Леся використала засоби психічної характеристики персонажів у драматургії Карпенка-Карого. Хоч акція драми зосереджена біля образів Люби й Ореста, але згадані інші образи цілком виразні характери. Паралелізм цих персонажів зустрічаємо у драмах часто. Лесі дав він змогу творити контрастові сцени, які, як один із драматичних засобів, допомагають передати суть драми, і які впливають на театральну чутевість авдиторії.

Ідея непереможного, чесного і чистого кохання, кохання клясичних Данте і Бетріче, втілено в образи головних героїв Люби і Ореста виявляється і у підборі подій і ситуацій, концептів мови, дискусій, якими герої актуалізують своє психічне життя.

Нескладний сюжет „Б. т." про нещасливу любов, що від неї втікає героїня, аби не комплікувати життя коханому, розказує про різні етапи розвитку почувань, про загострення драматичного конфлікту, який дійшовши у III дії до божевілля Люби, у початкових сценах IV дії слабне, щоб у драматичній розмові Люби з Ґруїчевою при кінці цієї дії зачати розвиватись наново і щоб закінчитись трагічною розв'язкою-самогубством Люби.

Композиція „Б. т.", має декілька хиб: зайві сцени у I дії (прихід дітей, малювання Люби, візита Крицького). Надто розтягнені деякі сцени (сцени Саня — Мілевський, Проценко — Олімпія Іванівна), епізод з панночками і Орестом, ревнива злість, з якою говорить про дівчат Люба, дещо незрозуміла з погляду логічного розвитку образу героїні, не надто достатнє вмотивування чи раптовість божевілля. Але Леся Українка розвивала у цій драмі акцію згідно із Арістотилевим приписом — не концентрація подій, але акція психіки. У першій дії накреслює Леся контури драматичного конфлікту в почуттях героїв. Їх переживання, події підпорядковані боротьбі у серці Люби. Повноту переживань героїв виявила Леся засобами уживання символів, візувальних означень, під час розмови використовування відповідних поезій, то знов т. зв. театральної мовчанки. Крім поезії слів, письменниця користувалася поезією контрастових сцен, поезією ритмічних взаємин. Символізм у „Б. т." використаний в описі нутра хати Гощинської. Тон убрання хати — темночервоний. Він відразу наводить на суперечність між емоційним забарвленням першої дії і назвою драми. Декорування кімнати пістолями також наводить настрій якогось вижидання, несподіваної небезпеки „стрілянини". Розкладання карт і розмова Олімпіяди І. з Груїчевою про Ореста і Любу приготовляють нас до приходу головних героїв, інформують про них. Це суто драматургічний засіб часто використовується в інших драмах Лесі Українки. Сцена з абажуром, що кидає червоне світло, знак, що кохання розгоряється, що свідчення зближається. Розмова про риси і волю людини, де згадується лилик й метелик, насторожують до майбутньої катастрофи. Темночервоний тон декорацій кімнати дають враження тривоги, пристрасти, палкої вдачі, остання сцена першої дії, коли Люба співає пісню, стаючи у дверях у промінних світла — це порозуміння закоханих сердець, описане з „поетичною красою і драматичною досконалістю". Знаючи, що вони кохають один одного, Орест і Люба бояться про це собі сказати, тому читають вірш Надсона, щоб знайти там те, що самі почувають. Контрастових сцен у „Б. т." не багато, але вони дуже драматичні. (Ґруїчева говорячи Любі, що її ненавидить і готова вбити, цілує їй руки, аби вблагати її піти до Ореста; сцена розмови Ореста і Люби, Сані Милевського — дія II, вихід 1, 2, божевілля Любине наступає в моменті вияву тамованих почувань до Ореста, а смерть в обіймах коханого після довгої розлуки. Розвиток трагізму подій у „Б. т." видний не так можливо у мові його героїв як у їх морально емоційних акціях, у зміні взаємин поміж собою. Діялог у „Б. т." не скрізь сповняє своє мистецьке завдання вповні, тобто викликує відповідний настрій чи глибоку задуму. Лесі ще бракує у цій драмі тієї чіткости й повнозвучности та характерности вислову, що їх бачимо у пізніших дра-

мах. Але як: розмова про спадковість, про приязнь поміж жінкою і мужчиною (Дія I, вихід 3 і 13), розмова про риск (Дія II, вихід I), сцена божевілля (Дія III, вихід 10), а летючою рибкою і щастям, що їх бачить і намагається зловити хвора Люба, і які є символами для її образу, монолог сповнений драматизму, емоціонально напружений, динамічний. Все це витворює величній смуток, що в ньому ціла краса трагедії заключається.

Зв'язок із світовою літературою і новаторство „Блакитної троянди" на українському ґрунті виявляється у всіх елементах ідейно-мистецької природи твору. Деякі елементи композиції, отой фатум, чи трагічний ритм, що зачався в минулому і триває до кінця драми, її сюжет, образ героїв мають дещо спільного із европейськими психологічними драмами, хоч герої її зв'язані із українськими проблемами. Характерні риси головних героїв, краса їх духового пориву, напняття душі (розмова про риск, про пожар, про містичну любов міннезенгерів, про метелика й лилика, що летять на світло, щоб вмерти) відзеркалюють особливий Лесин світогляд, базується на культі енергії, боротьби. Цим вона накреслює у цьому творі, хоч у дуже ще незнаних зарисах, свій стиль, який наближує її творчість до філософії Стендаля, Меріме, Стівенсона, Родена, д'Оревілі, які є апостолами саме цього культу енергії, трагедійної краси.

„Блакитна троянда" відзеркалює також нотки пориву поетки із свого спокійного і скутого царським „самодержавієм" часу в епоху середньовіччя. Мова, синтакса згаданих кращих діялогів, їх побудова, створюють ілюзії, емоції, підсвідомі рухи душі — словом все це робить „Б. троянду" драмою настроїв в більшій мірі як твором реалістичним. Цим своїм твором, як і всіма дальшими драматичними творами Леся Українка далеко випередила свою добу. Тому й так мало її розуміли сучасники, тому „Б. т." зустрілася з такою неприхильною критикою.

Хиби „Б. т." можна оправдувати не тільки малим досвідом молодого драматурга, але й тим, що „близькі до реального життя, побутові, неабстраговані речі" були далекими психіці Лесі Українки. Чергова її драма у „У пущі" (1897) вже така далека і стилем і темою від „Б. т.". Властивий шлях Лесі — це змальовування широких філософських проблем. У „Б. т." маємо тільки зародки сильної індивідуальности автора. Духовість Лесі не могла зміститись у реалізмі. Тому й сюжети своїх пізніших драм черпає вона вже із античного і середньовічного світів. Чехов, геніяльний у твореннi настроїв у своїх драмах, не зумів дати духовости і лишився співцем збанкрутованої російської еліти. Ібсен у більшости творів не міг дати розв'язки конфлікту в житті своїх героїв, бо їх моральна й інтелектуальна сила не могли зміститися в рямцях модерного реалізму. Леся Українка хоч черпала свої сюжети із екзотичної чужини, лишилася „глибоко національною у своїй основі", а широка філософська тематика її драм в'яже її творчість із вселюдськими змаганнями, з одвічними переживаннями людини.

„Блакитна троянда" хоч і не викінчена щодо форми все ж являється важливим твором для зрозуміння еволюції української драматургії, для пізнання шляхів розвитку Лесиного таланту.

Тоня Горохович

ПОВІДОМЛЕННЯ КРАЙОВОГО ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛЬНИХ РАД

18 грудня 1974 Управа КЦУШР під головуванням д-ра Б. Білаша і при участі екзекутивного директора КУК д-ра С. Яр. Кальби відбула засідання, на якому оформлено з осідком у Вінніпеґу Програмово-Підручникову Комісію при КЦУШР для 1, 2, 3 і 4-ої кляс українських рідних шкіл в Канаді, у такому складі: голова — пані Іванна Качор і члени — пані Марія Юрків і пані Ярослава Кіташ.

В короткому часі такі самі програмово-підручникові комісії будуть покликані: в Едмонтоні для кляс 5, 6 і 7 та в Торонто для кляс 8, 9 і 10 включно з курсами українознавства.

Завданням тих програмово-підручникових комісій є провірювати і достосовувати до вимог рідного шкільництва програми навчання і рекомендувати вживання відповідних підручників. У зв'язку з тим проситься авторів, які працюють над новими підручниками, для яких вимагається оцінки і рекомендації для вжитку в українських рідних школах, переслати копії тих підручників в трьох примірниках до Централі КЦУШР, 456 Мейн Стріт, Вінніпеґ, для вжитку членів відповідної програмово-підручникової комісії.

Комітет Українців Канади
Централя

ВАЖЛИВІ ЗМІНИ НАБУВАЮТЬ СИЛИ ВІД 1 СІЧНЯ 1975 Р.

Ваш Канадський Пенсійний Плян

ДОБРІ НОВИНИ ДЛЯ ПЛАТНИКІВ КПП ТА ЇХНІХ ДРУЖИН І МАЛОЛІТНІХ ДІТЕЙ

Недавно проведено в Канадському Пенсійному Пляні зміни, в наслідок яких будуть підвищені виплати в 1975 та наступних роках. Проведено також інші важливі зміни. Деякі стосуються осіб понад 65 років і тих, які незабаром осягнуть цей вік. Інші вирівнюють права дружин чи чоловіків і малолітніх дітей платників до КПП. Ці зміни вимагатимуть негайної дії з вашого боку чи засягнення відповідних порад. Тому ми пропонуємо вам прочитати це оголошення дуже уважно.

1. ПЕНСІЯ ПО ПРАЦІ ЧИ ВИ ПЛАТИЛИ ВНЕСКИ ДО ПЛЯНУ КОЛИНЕБУДЬ ПІСЛЯ 1 СІЧНЯ 1966 Р.?

Чи ваш вік є між 65 і 69 років?
Якщо так, ви маєте такі можливості . . .
Внести заяву тепер і отримувати місячну пенсію по праці. Вам не треба покидати роботи, щоб отримувати пенсію. (Проте, якщо ви отримуєте пенсію, ви вже не зможете більше платити внесків до Пляну).

АБО

Продовжувати платити внески до КПП, щоб в такий спосіб збільшити свою пенсію по праці в пізнішому часі. Через продовження плачення внесків ви також кваліфікуєте членів своєї родини, які по вас залишаться, на пенсію, якщо ви ще цього не зробили. (Якщо вам близько до сімдесятки, ви повинні внести заяву на пенсію до праці, бо після 70 року життя вам не буде дозволено платити внески до Канадського Пенсійного Пляну).

ПРИМІТКА: Перед тим, як вам треба буде зробити собі вибір між цими двома можливостями, ви маєте нагоди отримати в цій справі пораду в найближчому бюрі КПП.

Урядовці там дуже радо поможуть вам.

Чи вам зближається 65 рік життя?

Якщо ви рішилися і бажаєте отримувати КПП пенсію по праці якнайшвидше, ви повинні внести заяву два-три місяці перед вашим 65-річним народженням.

ПРИМІТКА: Згідно з положеннями, у віці між 65 а 69 не виплачується пенсії ретроактивно. Якщо ви у цій віковій групі або близько до неї, тоді якнайскоріше отримайте для себе поради в найближчому бюрі КПП.

Чи ви тепер ітримуєте КПП пенсію по праці?

Від 1 січня 1975 р. висота вашої пенсії не залежатиме від суми грошей, які ви собі заробите.

2. ОДНАКОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЛЯ ЧОЛОВІКІВ І ЖІНОК

Це означає, що жінки, які є платниками до КПП, в додоатку до права отримувати пенсію по праці й забезпечення на випадок непрацездатности для себе, та виплат на рахунок свого майна на випадок смерти, як це було в минулому, їхні дружини (чоловіки й жінки) та малолітні діти мають право на наступні допомоги:

Допомога для вдівців

Місячна пенсія належиться вдівцям, які в час смерти платника внесків до КПП мали понад 35 років життя або мали нижче 25 років життя, але є працездатними або мають дітей на утриманні, або, іншими словами, отримують допомоги подібні до тих, які завжди існували для вдів.

Допомога для сиріт

Місячна допомога належиться для неодружених дітей на утриманні, які мають нижче 18 років та для неодружених дітей між 18 і 25 років, які учащають до школи чи університету на повній базі.

Право на такі допомоги признається тоді, коли платник внесків помер в січні 1968 р. або пізніше й який платив до Пляну на протязі мінімального періоду, тобто трьох років перед смертю, що сталося перед 1 січня 1975 р.

Допомога для дітей непрацездатних платників

У випадку, коли платник отримує пенсію з причин непрацездатности, місячна допомога належиться неодруженим дітям на утриманні, які мають менше 18 років, та для неодружених дітей у віці 18 - 25 років, які учащають до школв чи університету на повній базі.

ПРИМІТКА: У всіх випадках треба внести заяву на пенсію. Якщо таке прохання буде затверджене, тоді виплати будуть видаватися від дати затвердження, т. з. від 1 січня 1975 р. Жодні допомоги не будуть виплачуватися за час перед цією датою.

Інші зміни:

Максимальна висота заробітків, від якої можна платити внески й на основі якої обчислюються пенсії буде підвищена до $7,400 в 1975 р. та до $3,300 в 1976 р. Початкова сума заробітку, від якої ви не будете платити внесків, виноситиме $700 в 1975 р.

МАКСИМАЛЬНІ МІСЯЧНІ ДОПОМОГИ
від січня 1975 р.

Пенсія по праці	$122.50
Пенсія з причини непрацездатности	$239.35
Пенсія для вдів і вдівців — нижче 65	$ 88.31
понад 65	$ 81.67
Пенсія для сиріт	$ 37.27
Пенсія для дітей непрацездатних платників	$ 37.27
Допомога на випадок смерти (одноразова)	$740.00

Health and Welfare Canada
Santé et Bien-être social Canada
Marc Lalonde, Minister

По інформації звертайтеся до найближчого вам бюра Канадського Пенсійного Пляну

ВАШ КАНАДСЬКИЙ ПЕНСІЙНИЙ ПЛЯН... ЙДЕ РАЗОМ З ЗМІНАМИ ТЕПЕРІШНЬОГО ЧАСУ

Свято Книжки у присвяті українським дисидентам

Заходами Комітету Бібліотеки при Катедральній громаді Пресв. Тройці у Вінніпеґу 6 листопада 1974 р. відбулось Свято Книжки, якого програма була присвячена Валентинові Морозові та іншим політичним в'язням в тюрмах і таборах СРСР.

Вечір відкрила голова відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки пані Соня Бейзик святочним словом, яким з'ясувала ціль і завдання таких культурно-освітніх імпрез, коли ми бодай раз у рік спільною громадською формою віддамо пошану нашому рідному друкованому слові — книжка, часопис, журнал — це наша духова пожива, в яких також шукаємо розв'язки на наші громадські питання і проблеми.

В першій частині програми виступили з концертовими точками молодші сумківці під проводом пані Олі Завісляк, провідниці СУМК.

У другу частину програми входило художнє читання творів двох сучасних письменників - дисидентів в Україні — Валентина Мороза і Євгена Сверстюка у виконанні добр. Галини Кіцюк і ред. Н. Когуської.

У вступнім слові до цієї частини ред. Н. Когуська висловила признання Комітетові Бібліотеки, бо як довго в нас існуватимуть громадські бібліотеки, як довго українська людина виявлятиме зацікавлення своєю літературою так довго ніякі асиміляційні процеси нам не страшні.

Ред. Н. Когуська вказала на те, що в колі вільних народів світу має велику пошану той нарід, який має літературу, а в ній вселюдські непроминаючі вартости: німці славні своїм Ґете, Шіллером, французи своїм Бальзаком, Дюмою; англійці своїм Шекспіром, Байроном, поляки Міцкевичем. Світочами української літератури є Т. Шевченко, Леся Українка, Іван Франко.

А як же в Україні сьогодні? Там тепер йде змаг за вільний розвиток і зріст подібних Шевченкові талантів, яких спиняє чужа рука і ломить їх волю, щоб вони не зростали на славу Україні, а йшли на службу Москві.

Багато в нас тепер говориться й пишеться про українських письменників, так званих, дисидентів в Україні, які в невимовно важких умовинах під тиском ворожої руки змагають за вільне слово, за свою національну самобутність. Ціллю нашої сьогоднішньої імпрези — дати образ двох великих талантів сучасної України — Валентина Мороза і Євгена Сверстюка.

Завдяки виданню „Смолоскипу" „Широке море України", ред. Н. Когуська прочитала біографічний нарис про Валентина Мороза. По цім слідувало художнє читання добр. Галини Кіцюк „Замість останнього слова" В. Мороза.

„Посадивши мене за ґрати 1-го червня (1970 р.), ви знову запустили бумеранґ. Що буде далі — ви вже бачили. П'ять років тому мене посадили на лаву підсудних — і звідти вилетіла стріла. Потім мене посадили за колючий дріт у Мордовію..." — наголошує В. Мороз.

Після прочитання короткого біографічного нарису про Євгена Сверстюка, прекрасним мистецтвом слова художнього читання віддала добр. Г. Кіцюк есей „На свято жінки", в якім автор дав образ сучасної української жінки в Україні.

„Жінка в колгоспі — велика сила". Цей нецеремонний афоризм великого циніка сформулював фактичний стан рівности жінки у ті роки. Рівність обернулась потворною ґримасою проти неї, слабкої, виснаженої і обтяженої сім'єю...

Зараз соціяльна проблема розриву між містом і селом — на плечах жінки. Виявилось, що вона не тільки в колгоспі велика сила. Найважчі і найдешевші роботи в місті теж виконує ця сила. Копає рови. Асфальтує дороги. Вивозить за місто сніг. Носить цеглу. Будує місто, в якому житиме. За вказівками під керівництвом та наглядом чоловіків...

...Вона приходить до нас у місто у важкій робі, як тяжкий докір сумління і найтяжче прокляття за чиюсь вину...

...Над її хатою зі свистом і ревом проносився технічний поступ.

Але — Боже мій! Чому він десь несе людям полегкість і достаток, а від неї везе хліб і дітей? Чому він говорить до неї чужою мовою — і зовсім не дивиться їй у вічі! Чому хліб перестав бути святим і втратив смак? Чому люди — —старі і малі, не цілуються хоч раз на рік — на Великдень?"...

Кінцеве слово пароха о. Ф. Керніцького, яким він вказав на цінний зміст програми вечора, яка дала багато свіжих вражінь на актуальні події в Україні і на громадське життя тут. По цім пані подали чай.

Н. Н.

Вітаємо з відзначенням

Дня 1 листопада 1974 року Клюб Українських Професіоналістів і Підприємців у Вінніпеґу, на своїм річнім бенкеті в готелі Інтернешіонал Ін вшанував редакторку Наталю Когуську за її журналістичну та суспільно-громадську діяльність серед українців одної з активних етнічних груп Канади. Як вияв признання мейор міста Степан Дзюба вручив редакторці „Променя" медалю-символ століття Вінніпеґу.

І з такої незвичайної нагоди відзначення вітаємо Вас, пані Когуська. Центральна Управа Союзу Українок Канади і все наше членство радіє з приводу заслуженої Вами почести — одержання ювілейної медалі — 100-річчя міста Вінніпеґу.

На це відзначення Ви вповні заслуговуєте, за Ваш довголітній та многогранний уклад у розвій організаційного та культурного життя українців, навести тут хоч би дещо:

як одна із перших секретарок і голів Головної Управи Союзу Українок Канади Ви, силою друкованого слова, встановили напрямні для українки-піонерки в Канаді, відкрили для неї двері до ширшого громадського світогляду та закріпили почуття любови й шани до свого рідного; в основному, оце й є той тривкий фундамент, на якому наше організаційне життя процвітає останніх 50 років;

як довголітна редакторка „Променя" Ви поставили „писане рідне слово" українки всюди, де тільки знаходиться читач української преси в світі;

як членка Союзу Українських Журналістів Канади і Федерації Етнічної Преси Канади, Ви гідно представляєте в журналістичному світі, що може доконати свідома жінка своїми здібностями;

як перша жінка-членка Президії Комітету Українців Канади, Ви на пості Зв'язкового Референта, зможете багато допомогти у взаємовідносинах між різними членами-організаціями КУК;

Інші Ваші великі заслуги, як промовця, авторки, секретарки в Раді Української Школи та щирої членки Союзу, ми повсякчасно високо оцінюємо.

Ще раз висловлюємо Вам нашу радість із приводу Вашого відзначення та бажаємо ще довгі роки корисної та плодовитої діяльности

Вашої на полі журналістики та редакторства!

ЩАСТИ ВАМ, БОЖЕ!

Остаємось з глибокою пошаною,

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ,

Стефанія Пауш, голова
Марія Вавринюк,
кореспонденційна секретарка

Торонто, 4. XII. 1974 р.

До Хвальної Редакції
журналу „Промінь",
Вінніпеґ, Ман.

Вельмишановні Пані!

Просимо помістити у Вашому цінному журналі „Промінь" таке привітання:

Щиро вітаємо ред. Н. Когуську нагоди відзначення її золотою медалею 100-ліття Вінніпеґу, яку вона одержала як одна з визначних людей, як громадська діячка і редакторка. Ми горді, що одна жінка з цілої Канади була відзначена, а саме наша дорога Редакторка, пані Н. Когуська. З цієї нагоди наш Відділ СУК складає на пресфонд журналу $50.00 (п'ятдесят долярів) — чек залучуємо.

З правдивою пошаною,

За Управу Відділу ім. Княгині Ольги:

Д. Гетьманчук, голова **Ю. Головата,** кор. секр.

ПРОВІДНІ ДУМКИ З'ЇЗДУ СХІДНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

В днях 8. 9. 10 й 11 листопада відбувся 36 з'їзд СУС Східної Канади в залі Катедри Св. Володимира в Торонті.

Кожний з'їзд має свою офіціяльну-стандартну „програму" — шабльон: реєстрації, відкриття, складання привітів, вибір нових управ й т.п., яка різниться кожного року своїм змістом і зовнішним оформленням.

Отже звернім свою увагу на іншу частину — ту духову — на це, що саме виповнює ці стандартні рамці.

Почну з того зовнішнього оформлення, з прибрання приміщення, чи заль, в яких саме цей з'їзд відбувався: Велика заля під храмом Божим, була прибрана звисаючими від стелі мальованими в українські взори „рушниками", які мали на своїх кінцях дерев'яні поперечки й нагадували церковці, чи середньовічні хоругви, які в цей момент були прапорами нашої української ідентичности. Стіл президії прикривав синій обрус з відзнакою нашого Союзу. Друга заля була прибрана гербами українських земель, а фронтова стіна естради мала емблему Союзу з зазначенням 40-літнього ювілею Союзу Українок Східньої Екзекутиви, вишивані рушники, по парі по обидвох боках емблеми, а на самій естраді стояв монумент — погруддя князя Володимира Великого — патрона торонтонської катедри.

Зазначую на початку цю зовнішню декорацію, бо це оточення відразу впровадило нас в українську атмосферу канадійського життя.

З'їзд мав спільні й осібні сесії складових організацій СУС. На осібних полагоджувались внутрішні, організаційно-адміністративні справи, а на спільних дискутовано біжучі спільні проблеми, відтак видвигнено певні побажання, рекомендації чи резолюції.

На спільній сесії проведено семінар, чи з англійського „воркшоп" на тему: „Міжорганізаційна комунікація". Цю тему поділено на 5 підвідділів. 1 — Відношення й праця при Українській Православній Громаді. 2 — Спільна праця або творення відділів СУС. 3 — Співпраця з існуючими організаціями, що не входять в склад СУС, а працюють при УПГ. 4 — Відношення й діяльність складових організацій СУС в складі КУК і СКВУ і 5 — Відродження занедбаної праці при УПГ в малих місцевостях.

Учасників з'їзду поділено на три групи за альфабетним порядком, для кращої можливости висловити кожному свої думки. Кожна група зібрала провідні рекомендації в відповідь на кожне питання. — За браком часу не встигнено їх спровадити до певної одної стилізації, але вислід одної з груп був такий: 1. СУС був одною з перших організацій, що допомагав у створенні Української Православної Церкви в Канаді. СУС зростав із нашою Церквою й закликає своє членство й надалі тісно працювати при нашій рідній Українській Православній Церкві в Канаді. — Все минає, але слово Боже вічне — то ж і ми віддаймо свій час, труд, гріш для Божої установи — Церкви. Тоді СУС сповнить своє призначення. 2. Де нема організації СУС, старатись створити її. Наше відношення до інших українських організацій повинно бути коректне, товариське, толерантне, якщо вони працюють для добра української Церкви й українського народу. 3. Тільки толеранція може збільшити членство Церкви й нашої організації. 4. Відношення до КУК і СКВУ — позитивне, співпраця на підставі договорення наших централь. 5. Малим парафіям допомагати в організованні праці. 6. Звертаємося до отців настоятелів і зарядів громад, щоб **не творити нових організацій** при громадах, а помагати в праці й розвою ісуючим, а головне помагати нашій молоді в їхніх українських організаційних справах.

Другою провідною думкою з'їзду було відсвяткування 40-літнього ювілею Східньої Екзекутиви Союзу Українок святочним бенкетом-вечерою, що відбувся в суботу о 6 годині вечора. Уступаюча Екзекуитва опрацювала модель відзнаки для бувших голів — подібно, як має наша централя Союзу, щоби уступивші голови відчули, що їх праця оцінена й тим способом вони дістали признання. Під час обдаровування бувших голів тими відзнаками й грамотами, були читані (пані Костенюк — перша заступниця) важніші події під час їх урядувань. В цей спосіб перед нами простелився шлях пророблені праці тих одиниць, які коротший чи довший період часу очолювали нашу організацію на Сході Канади.

Слова, голови Союзу Українок Канади, пані Стефанії Пауш — головної бесідниці вечора, було аналізою теперішнього часу й міркуванням про нашу будучність.

Пані Стефанія Пауш уважає, що ми стоїмо перед певними змінами в майбутньому. У нас залишена велика спадщина! Наше завдання уплянувати й допильнувати, щоби ті зміни, чи радше певний перехід у нашому організаційному житті не став болючим для нашого суспільства. Кожний новий крок, впроваджування певних змін мусить бути повільним й обдуманим. Найважніші — з точки зору пані С. Пауш — три фактори стоять перед нами, на які ми мусимо звернути всю свою увагу не лише в громадсько-суспільному, але й домашньому житті й від яких полагодження буде залежати наше будуче громадсько-суспільне життя. Ці фактори такі: 1. українська мова, 2. молодь, 3. питання мішаних подруж.

Що до першого фактора — української мови — мусимо признати, що це одно з наших найважніших завдань, а з другої сторони — це також одно з наших болючих місць. Мало між нами знаходиться таких послідовних одиниць, що в приватному житті уживають цю мову й її удосконалюють. Ще менше знаходиться таких між молоддю.

2 фактор получений з першим. Треба змалку впоювати гордість приналежности до української нації, але обґрунтований, узасаднений історичними, літературними, мистецькими фактами. В домах, щоб знаходилась українська книжка, журнал і газети. В випадках, коли молоді люди знаходяться на високих становищах, щоб не відчували браку знання свого походження. 3 — це питання мішаних подруж. Тішимося своїми дітьми, але, як одно з них вже чуже —то до нашої церкви вже не ходять, не вступають до наших організацій. Як розв'язати це питання!? Треба добре над цим застановитись! Майбутність нам покаже. Чи внуки відійдуть і будуть лише пам'ятати, що їх дідо й баба були „юкреніян", як вже тепер деякі говорять.

Наша молодь мусить бути горда своїм походженням і зацікавлена українським життям. Пані Пауш вірить, що наше українське життя в Канаді не пропаде. Міцніша сила від життя: клич „свій до свого" втримає еліту при своїм. Захоплення молоді справою Валентина Мороза стало доказом цього. Молодь протестувала, голодувала, перепроваждувала збірки. Ніхто їм цього не підказував. Сила — свій до свого — це підсвідомий чинник. Жиди добивались тисячеліттями. Легше було злитись з оточенням, але вони пережили всі наруги — знущання й добились своєї держави. Сильніші індивідуальности поборять перешкоди й добються до своєї цілі.

Пані Стефанія Пауш, голова нашого Союзу закликала всіх жінок до праці, потішаючи, що при нашім громадськім заняттю не будемо мати часу старітися.

В неділю головним бесідником, по смачному обіді й після багатьох і дуже обширних привітів різних представників, був голова централі СУС д-р Стефан Яремчук. Згадала я обширних привітів, бо дійсно так було. Кожний враз з привітом виголошував цілу промову. Наш головчий бесідник побачив, що надійшов час закінчення, бо по програмі надходив час дальших нарад — скорочено подав провідні думки своєї промови. Він підчеркнув, що після статистичних даних з минулого року, українська етнічна група перейшла на нищу процентову стопу. Ствердив, що мусимо зрушитись, пробудитись з цього застою, до якого привів нас добробут. Він уважає, що перед нами стоять два завдання — дві ролі. Одна зовнішна — це праця спрямована на здобуття незалежности українській державі, друга — це наша внутрішня: припинення асиміляції, збереження української ідентичности. Його спостереження були дуже правдиві. Він питався присутніх, як багато з них слідить тепер за біжучою літературою, історичними подіями? Він переконався, що більшість, як навіть купує газету, читає лише спорт, подивиться лише котрий клюб виграв? Або прочитає комікси. Вечорі проводить перед телевізією, чи в якомусь клюбі, в грі в карти, чи бінго. Він ствердив факт, що впровадження української мови в державних школах дало нам лише моральне вдоволення, а в школах бракує тепер дітей. Родичі не пильнують своїх дітей. — Д-р Яремчук твердить, що як ми не йдемо вперед то ми відстаємо. Ми мусимо йти вперед — творити, працювати, бо це лише запевнить будучність не лише нашої етнічної групи в Канаді, але й поможе нашим братам стати господарем своєї землі.

Голова централі СУС, д-р Яремчук, закликав складати пожертви на фундацію СУС в Канаді, тоді праця нашої організації, маючи матеріяльну базу, може краще розвинутися. Закликав триматися провідних кличів нашої організації, а саме: самопошана, самодіяльність, самостійність і впроваджуваит їх в життя.

На закінчення, тут, про „доповідувачів", мушу згадати ще слова Високопреосвященнішого Владики Михаїла — одні були сказані в церкві, а другі під час бенкету. Ці слова, повні любові до свого стада, були батьківськими слова-

(докінчення на ст. 15)

Інтерв'ю редакції „Променя" з А. Павликом управителем Українського Товариства Взаїмної Помочі

Когуська: Скажіть будь ласка, як довго існує Українське Товариство Взаїмної Помочі?

Павлик: Це вже 53 рік. Його започатковано 1921 року, як добродійне Товариство, а 1943 року його було прийнято під асекураційний Акт і від тоді його поліси одобрені урядом Канади.

Когуська: Чи Товариство асекурує жінок так само, як чоловіків?

Павлик: Безперечно що так. Точних даних не маю під руками, але можна сміло сказати, що в нас в цей час є більше жінок як мужчин. Це можливо тому, що жінки довше живуть.

Когуська: Тому, що жінки довше живуть, то їм асекурації непотрібно — краще, коли б жінка подбала, щоб чоловік мав якнайбільше асекурації. Чому Ви радите, щоб жінка мала асекурацію?

Павлик: Це є конечне, щоб чоловік мав асекурацію. Щоб відповісти, чому жінка повинна мати асекурацію, то треба ширше вглянути в теперішні обставини. Живемо в економічно-вигіднім світі. Все дорого коштує і тепер мало є родин, де б одно працювало. Отже коли одно з них відпало від праці, то їх гніздо, для чого вони так працювали, може пропасти. Тепер молоді люди, виховані в домах родичів, вимагають таких самих вигід, або і кращих від тих, до чого вони привикли. Вони заборговуються до крайнього. Коли одно з них перестане приносити гроші, то стається катастрофа. Асекурація цьому запобігає. Візьмім також інший приклад. Родина рішиться виховати кількоро дітей. Прибутки цієї родини зменшуються, а видатки збільшуються. Що сталося би, коли б дружина відійшла? Уявіть собі обставини такої родини. Заледве чи одно з них може дати собі раду. Можливість є вдатись до родини за поміччю — та вони самі можуть бути не в силі дати таку поміч через свої клопоти. Тут асекурація має місце, бо хоч вона не заступить мами, то улегшить справу з економічного боку.

Когуська: А на яку суму Ви радили б мати асекурацію?

Павлик: Це залежить від обставин. Заким людина купить асекурацію, то вона повинна добре застановитися над цим, скільки асекурації потрібно і який плян був би найкращий. Тут нам може послужити приклад. Якщо дружина працює і приносить суму місячно, то всі ці гроші зуживаються на сплату довгу, тощо. Наколи б дружини не стало, то в додатку до зменшення приходу будуть ще інші видатки, а довги не чекають.

Ще в гіршому положенні знайдеться родина, в якій є малі діти. Скільки зможе батько заступити маму і пильнувати праці? Якби можна когось знайти для помочі, то тепер треба б заплатити около $100 тижнево, або около $5000 на рік. Коли наймолодша дитина має 4 роки, і як дорослe до 15, то візьме 11 років і може коштувати около $60,000. Це застрашаюча цифра, але воно є можливе.

Інший вихід може бути то вдруге одружитись. Чи розумно зробити це до двох років? Заки чоловік знайде собі подругу йому до вподоби й яка б дбала про його діти, то треба бодай два роки. Отже в крайнім случаю асекурації треба бодай на $10,000. Це була б уміркована і дуже помічна сума у вихованні дітей.

Когуська: А чи не можна б це оминути тим, щоб складати систематично гроші в банку чи кредитівці ?

Павлик: Ні, по моєму розумінні, це був би дуже нерозумний крок. Родина на дорібках, яка виплачує хату, хатні прибори, авто, не повинна складати грошей до банку більше як місяць заробітку. Бо скільки забрало б зложити $10,-000, а скільки проценту треба б заплатити за хату чи інші довги. Завважте, що процент на автах і меблях виносить від 18% до 24%. Це був би нерозумний крок, складати гроші на те, щоб їх заощадити на нещасливий випадок, бо за $50 до $100 річно можна мати $10,000 асекурації на довший час.

Як цікавитесь, то я подам Вам формулку яка покаже, який річний процент людина платить; як купите телевізор за $300 і будете виплачувати через 12 місяців по $28.50. Самий процент буде виносити $42.00 а це виносить 25.8% річно. Це приклад, як високо люди платять за різні вигоди.

Когуська: Ви згадали від $50 до $100. Чому така велика різниця?

Павлик: Це тому, що кошт асекурації залежить від віку людини, як також плячу. Можна набути асекурацію дуже лешево на короткий час — але коли той час скінчиться, то скінчиться все.

Когуська: Яку асекурацію Ви радили б?

Павлик: Правду кажучи, я бажав би знати обставини людини — її вік, заробіток, маєток,

довги, асекурацію і т.п. Не потрібно дуплікувати дечого — треба мати на увазі те, що ця асекурація мала б бути корисною для людини. Я особисто вірю в асекурацію, яка дає також готівкову вартість по скінченні терміну. Правда, це не найдешевша асекурація, але як її візьметься в молодшім віці то ціни приступні. По яких 10 роках вплати дивіденди і проценти настільки зростають, що асекурація нічого не коштує. Іншими словами „себе оплачує" і ґарантує повну суму на випадок нещастя.

Когуська: Яку асекурацію Ви радили б у віку 40, 50 чи 60?

Павлик: Загальної ради трудно дати. Це залежить чи людина самотня, утримує родичів, чи працює, чи буде брати пенсію по роботі і т.п. У 40-вім віці майже вся асекурація є доступна. У 50 році асекурація стає коштовна, через більше ризико. Така людина повинна купувати собі менше асекурації, але Ендавмент на 15 років, щоб мати і забезпечення в цім часі, а поважну готівку у 65 роках. Тоді часто видатки збільшуються. Мама не мусить писати до дочки, пришли мені гроші на подорож то відвідаю онук. Як діти ще молодші, то можна дати їм гарний дарунок на початок господарки, або онуці дарунок на день уродин.

Когуська: Досі Ви говорили про молодих і здорових людей. А що може ваше Товариство помогти старшим віком жінкам, які мають гроші?

Павлик: На останній конвенції Товариства якраз зайшла ухвала, щоб видати цінник поліс для дітей **одноразової вкладки.** Це значить, що батько, мама чи бабка може вплатити одноразову вкладку для дитини. Наприклад у віці 1. поліса на 20 років Ендавмент буде коштувати $620 за тисячу. Дитина буде мати асекурацію впродовж 20 років, а як поліса дозріє то з дивіденди і проценту буде около $1,600.00. Ґарантувати цієї суми не можемо, бо вона залежить від наших зисків. В такий спосіб старша пані може помогти дитині заощадити гроші на школу, віно чи і дарунок від бабки, хоч її вже і на світі не буде. Це також буде і моральна поміч, бо дитина буде прив'язана до української установи.

Когуська: А яку користь УТВП приносить нашому суспільству?

Павлик: Асекураційний бизнес є поплатний, якщо його видатки є контрольовані. Звичайно асекураційні компанії є під контролею уділовців, які вкладають свої гроші і творять компанію, а потім асекурують людей і заробляють на них. Українське Товариство Взаїмна Поміч не має уділовців і всі зиски ідуть його членам.

Ще в один спосіб УТВП помагає українському суспільству, а це через жертви. Ще в пятдесятих роках почато **залізний фонд.** Річно адміністрація відкладає по 50ц від члена до того фонду. Він тепер виносить поверх $50,000. На цім Товариство заробляє від $3,000 до $4,000 і річно виплачує студентам, пресі, музеям, інституціям, Рідній Школі і т.п. Це є такий дар, якого жодна компанія не виплачує нашому громадянству. Уявіть собі, коли б у нас було 50,-000 членів замість 5000, скільки ми могли б помогти нашим справам в Канаді.

Когуська: Дякую Вам, пане Павлик, за пояснення, а можливо в інший час знову повернемось до цієї теми.

Павлик: Дякую і Вам за вислухання мене. Я уважаю, що це не тільки моя справа, але нас усіх у Канаді.

ПРОВІДНІ ДУМКИ З'ЇЗДУ

ми благословення й надії, що з волі Всевишнього праця з'їзду увінчається успіхом і що всі делеґати й учасники скористають з виміни думок, дискусій й виконають на них наложені обов'язки й як прийдеться стати перед Господом — сміло будуть могти відповісти на запит: Ви були на волі й що ви зробили?

Це були б підсумки наших дискусій, вислуханих доповідей.

Також уважаю за обов'язок повідомити, що управи т. зв. Східних Екзекутив двох складових організацій СУС, а саме ТУС і СУМК залишився той самий з осідком в Віндзорі. Управа Союзу Українок перейшла до Монтреалу. Жартом було сказане, що це може поможе втримати провінцію Квебек при Канаді.

Новообрана Екзекутива, словами, пані Галина Сенишин сказала, що вони свідомі важности взятого на себе обов'язку й постараються від себе доложити нові цеголки до вже величавої будови — організації СУС, а за девізу — дороговказ взяли собі слова Ліни Костенко:

На світі можна жить без еталонів,
По різному дивитися на світ,
Широкими очима, з-під долоні, крізь пальці,
у кватирку, з-за воріт.

Від того світ не зміниться нітрохи
А все залежить від людських зіниць —
в широких відіб'ється вся епоха —
у звужених — збіговисько дрібниць.

Галина Сенишин

“Багатокультурність стала постійною політикою уряду“

Національна Фільмова Рада приймає участь у Програмі Багатокультурности

John Munro
Minister Responsible
for Multiculturalism

John Munro
Ministre chargé
du Multiculturalisme

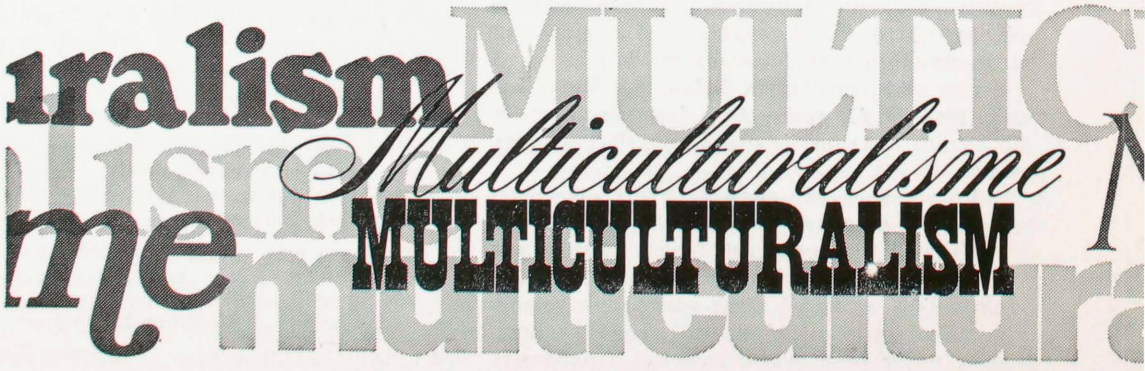

Канадська Фільмова Рада, завдання якій ім'я Канади є добре знане по цілому світі, завжди поширювала свої фільми закордоном в різних мовах.

Національна Фільмова Рада має у своєму інвентарі фільми про різні етно-культурні групи, зроблені в курсі реґулярної продукції. Різний історичний матеріял для шкіл, виготовлений для народніх і середніх шкіл, часто заторкує багатокультурний характер Канади.

Але спеціяльно, Національна Фільмова Рада бере участь у Програмі багатокультурности, випускаючи нові фільми, перекладаючи або переробляючи фільми з англійської чи французької мов на інші мови та займаючися їхньою реклямою і розповсюдженням.

ДОСЛІД

Програма багатокультурности Національної Фільмової Ради є результатом дослідів, проваджених Бібліотечним відділом, в оцінці зацікавлення фільмами, написаними в інших мовах, ніж англійська та французька. Завдання цих дослідів було встановлення, котрі етно-культурні групи інтересуються фільмами в мовах їхніх предків та які роди фільмів будуть найкорисніші. У цих дослідах брали участь представники різних культурних груп.

ПРОГРАМИ

У результаті цих дослідів, Національна Фільмова Рада вступила в стадію продукції нових фільмів та іншого матеріялу про історію, культуру й звичаї етно-культурних груп в Канаді.

В додатку, Національна Фільмова Рада виготовила 1500 копій понад 100 різних фільмових заголовків, які вибрано під час дослідів. Цими фільмами можна тепер користуватися безплатно в 18 різних мовах.

Ми сподіваємося, що ці фільми в різних мовах будуть не тільки для розваги, але матимуть також едукаційне й інформативне значення.

По ближчі інформації про фільми, які можна випозичати, зацікавлені групи чи особи повинні зв'язатися з найближчим бюром Національної Фільмової Ради, або вислати цей купон до:

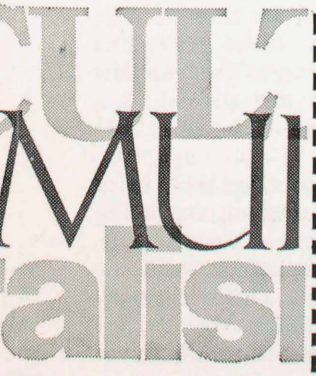

National Film Board, Multiculturalism Program
P.O. Box 6100, Montreal, Quebec, H3C 3H5

Подайте мову, в якій ви бажаєте отримати інформації: .....

Якщо в цій мові нема матеріялів, просимо подати в якій мові бажаєте їх отримати: англійська ..... французька .....

Ім'я і прізвище .....

Вулиця .....

Місто .....

Провінція ..... Поштовий код .....

Телефон: Окружний код (.....) .....

PROMIN

Vol. XVI. No: 2 ENGLISH SECTION February, 1975

KIEV UNIVERSITY LANGUAGE SEMINAR

By O. Melnychuk

Thirty-five teachers and students from across Canada and the United States attended a Ukrainian Language Seminar at Kiev University for three weeks during the summer past. We flew from Montreal to Kiev, stopping en route in Paris to refuel. After passing customs inspection in Kiev, we were met by an intourist guide, a lovely middle-aged woman, who remained with us during the entire stay in Ukraine. An intourist bus, beautifully decorated for the occasion, picked us up at the airport and transported us to the Hotel Ukraine.

The studies in Kiev were intense but extremely educational. The group was tested for proficiency in the Ukrainian language and divided into three groups. For one hour every morning the entire group met in general session and was given a lecture on literature by one of the three male professors. The group then divided into three classes and three young ladies, one in charge of each class, presented us with a general knowledge of Ukrainian grammar and literature. The afternoon sessions consisted of many facets of education, including meetings with writers and poets, the Friendship Society, musicians and film directors, and a question and answer session with the Deputy Minister of Education.

During our excursions we visited the following places: the Pioneer Palace (unlike our pioneers, the Ukrainian Pioneers are young children and youths who spend their time here after school, learning arts and crafts, until their parents return home from work), a film studio where many of our young people were videotaped and saw themselves on television shortly after and where we were privileged to see a newly produced film, "Zakhar Berkut",, Ste. Sophia's Historical Preserve (Church with its beautiful golden domes), St. Andrew's museums, the Kiev "Pecherak Lavre" monastery of the caves), many museums of arts and crafts, "Zoloti Worota" (the original gates of Kiev), the building of the Supreme Soviet of the Ukraine S S.R. Parliament, and many memorials to famous people. Last but not least, we visited a school where seventeen teachers were in charge of classes from grade one to ten. The primary grade children were recalled from their summer camp and met us with bouquets of flowers; after the children were dismissed, a young vice-principal and four of her staff took us on a tour of the school. The most interesting room was the geography lab, electronically controlled, the function of which was explained to us by a young man recently graduated from high school.

Our first Sunday was spent touring to Kaniv where we visited the memorial to and the grave of the famous bard Taras Shevchenko. We paid homage to this great man by placing live flowers on his monument. Along the road to Kaniv we observed many villages, collective farms and orchards. We stopped at a village where storks had built nests on the roofs of houses, and we were cordially invited by the villagers to visit their homes.

The following Sunday we visited Chernihiv, a border city between Russia and Ukraine, located on the banks of the Dezna River. Many prominent Ukrainian persons who contributed to the literary and cultural heritage of that country lived and worked in this city. (Taras Shevchenko lived in Chernihiv from 1846-1847.) We visited Michailo Kotsubinski's literary-memorial museum, which is over a hundred years old, and were met and taken on a tour by Kotsubinski's eighty-six year-old daughter. Iryna Michailina Kotsubinska escorted us through the museum (which was once her home) and showed us a park and orchard which were planted by her father.

Our evenings in Kiev were filled with many enjoyable forms of entertainment, including concerts, operas, and, of course, a football game. One particular concert, presented by the State Merited Capella of Bandurists of the Ukraine S.S.R. was immensely entertaining. We attended the "Golden Hoop", an opera performed by the

Lviv Opera Company, and the famous "A Cossack Beyond the Danube" in which the singing was superb and after which we were invited to a reception to meet the cast and obtain autographs. We also enjoyed a performance of "Carmen" sung in Ukrainian, and who could forget the football game! Kiev was playing against Leningrad, and, since we all cheered for Kiev, they defeated their opponents by a score of 5-0!

In the University auditorium on July 26, we were faced with the following dignitaries: the president of the Ukraina Society, the president of the University, the Minister of Culture, and all our instructors. We were bid a fond farewell and a safe return home. Professor Mikhailo Hritsai, Dean of the Philological Department of Kiev State University, then presented us with certificates testifying that we had finished the Ukrainian Language courses held from July 8-26, 1974. Our instructors and guides invited us to dinner at a country club that evening, and, since Kiev had begun to feel like a second home to us, these farewells were said in a more intimate and tearful fashion.

July 27 found us departing by bus for Odessa and stopping on the way at Uman to visit Podolski Park and to have dinner. Odessa was warm and balmy. After morning excursions we spent the afternoons sunning on the beaches or swimming in the famous Black Sea. We attended a ballet in the Odessa Opera Home, and, in an outdoor theater which seated 7,000 people, listened to a jazz band from Chernivtsi. On our final day, we visited a collective farm where we were warmly welcomed, taken on a tour of the premises, served a delicious lunch of foods produced on the farm, and even given a picnic lunch for the road!

We left Odessa for Chernivtsi, travelled through Moldavia, and stopped for dinner in Kishiniv. The following two days in Chernivtsi were spent visiting a factory, the University, and the Olha Kobilianska museum and monument, and enjoying the swimming facilities.

On August 2, our bus drivers took us to the train station and said their "good-byes" as they saw us off for Lviv. There many of us were met by Ukrainian relatives who presented us with bouquets of flowers — a national custom. August 3 found us on a tour of Lviv in the morning and on a visit to Ivan Franko Museum in the afternoon. On August 4 we flew to Moscow and toured that city for a day.

We left for home on August 6 via Air Canada and arrived here feeling exhausted but also filled with a satisfactory feeling that this was indeed the experience of a lifetime.

Canadian–Soviet Cultural Exchanges

With reference to the scheduled concerts by Ukrainian artists from the USSR, Dmytro Hnatiuk and Yevhenia Miroshnichenko, the Ukrainian Canadian Committee considers that Canadian-Soviet cultural exchanges are acceptable provided that such exchanges are accorded the same privileges by both governments. The Soviet government is using these concerts, like all other exchanges, for political gains. We wish to inform Canadians that under the present cultural exchange program:

1. The USSR sends to Canada repeatedly the same few Ukrainian artists who are not representative of the cultural reality in Ukraine,
2. Artists from Ukraine are not given the freedom by the USSR to visit cultural institutions in Canada or have freedom of association with Canadian artists regardless of their political views,
3. Only those Canadian Ukrainian artists who are politically acceptable to the Soviet government are permitted to perform in Ukraine, whereas Canada has no such political censorship, and
4. Canada allows uncensored entry of Soviet newspapers, whereas the USSR does not permit the entry of Ukrainian and other Canadian publications, whether such material is sent by mail or carried by tourists.

Therefore, the Ukrainian Canadian Committee appeals to all Canadians to prevail upon their Members of Parliament and through them on the Canadian Government to acceed only to those cultural exchanges which are completely reciprocal and in accord with the principles of freedom of movement of information and of tourists between the USSR and Canada, as enunciated by the Canadian Minister of External Affairs and supported by the representatives of other Western countries at the European Security Conference in Helsinki on July 5, 1973.

Ukrainian Canadian Committee
Headquarters

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять моїх дорогих бл. п. Дмитра і Василини Сасів та родичів мого мужа Олекси Ленька — бл. п. Юрія і Оксани Леньків складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Домка Ленько, Канора, Саск.

— — — — —

На свіжі могили відійшовших від нас — добр. бл. п. Катерини Дебрин і Марусі Блощинської, кладемо нев'янучі вінки. У їх світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь". Отцеві Дебринові, дітям, внукам, яких так любила покійна бабуня і татові, мамі та 4 сиріткам М. Блощинської висловлюємо наше щире співчуття.

В. К. М., Лондон, Онт.

— — — — —

В першу річницю смерти мого незабутнього мужа, батька і дідуся бл. п. Михайла Гарасимчука який упокоївся 23 листопада 1973 р. В його світлу пам'ять засилаю на журнал „Промінь" $10.00. Вічна пам'ять покійному.

Дружина — Анна,
Діти — Соня, Зеновій, Петро і внуки

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Євдокії Боклащук, яка упокоїлася 13 листопада 1974, довголітня членка відділу СУК у Саскатуні і членка кружка Ріверсдейл. Засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Ріверсдейл кружок при відділі С.У.К. ім. О. Кобилянської у Саскатуні

— — — — —

Відділ С.У.К. ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні складає нев'янучі вінки у пам'ять наших покійних членок: бл. п. Софії Стодоли, Евдокії Боклащук і Марії Пиц. В їх світлу пам'ять замість квітів на свіжі могили засилаємо $30.00 на журнал „Промінь".

За відділ
Марія Гарбус (референтка)

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моєї дорогої приятельки, бл. п. Ліни Стадник, яка упокоїлась 4 серпня 1974 року в Торонті, в її світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Іванна Пуцентело, Едмонтон

— — — — —

У перші роковини смерти нашої незабутньої піонерки-членкині Союзу Українок, оснувательки і почесної голови відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні та невтомної працівниці на церковному і громадському полі, бл. п. Марії Михайлишин, в її пам'ять складаємо скромну пожертву в сумі $21.00 на наш журнал „Промінь", якого покійна Марія читала від першого числа, любила й підтримувала його. Вічна їй пам'ять!

Централя Союзу Українок Канади, Едмонтон

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Барбази складаю $5.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюю щире співчуття.

Н. Ковалишин, Сарнія, Онт.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої дочки, бл. п. Анни, яка упокоїлась у розквіті життя, у віці неповних 40 років у Лос Анджелос, Кал. та засилаю $4.00 на журнал „Промінь".

Р. Войчак, Келовна, Б. К.

— — — — —

У перші роковини смерти мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Григорія Романа, в його світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Евдокія Роман, діти і внуки, Гамільтон

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на могилу нашого дорогого і незабутнього батька, дідуня, бл. п. Петра Мороза, який упокоївся 27 лютого 1971 року у Брентфорді у його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дочки: Оля, Люба і Віра з родиною

— — — — —

У четверту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Петра Мороза, який упокоївся 27 лютого 1971 року, замість нев'янучого вінка пересилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружин Анна Мороз, Брентфорд

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорого муже, бл. п. Миколи Яківця, який упокоївся 27 грудня 1971 року, кладу китицю квітів на його могилу й засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Яковець з родиною, Брентфорд

— — — — —

У другу пам'ятну річницю моєї дорогої дружини, бл. п. Анастасії, яка упокоїлась 23 січня 1973 року, замість китиці живих квітів складаю $25.00 на журнал „Промінь", якого Покійна високо оцінювала.

Н. А. Григорчук, Етелберт, Ман.

— — — — —

У 27 річниця смерти мого дорогого мужа, бл. п. Семеона Щербія, який упокоївся 28 грудня 1947 року, у його незабутню пам'ять замість букету квітів на його могилу засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Вікторія Щербій, Ґронлід, Саск.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. отця Ростислава Панченка, який упокоївся у вересні 1974 року в Ошаві, Онт. Бл. п. о. Панченко був нашим парохом в Айтуні і хоч переїхав до Онтаріо на іншу парафію лишив тут у нас багато добрих діл та був вельми шанованим своїми і чужими. У світлу пам'ять о. Ростислава складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ Союзу Українок ім. Св. Кн. Ольги
С. Давидюк, секр.

— — — — —

У першу річницю нашої незабутньої дорогої мами, бл. п. Антоніни Дереворіз, яка упокоїлась в Бозі 30 січня 1974 року, складаємо китицю пахучих рож на мамину могилу. В її пам'ять засилаємо $15.00 на журнал „Промінь", що його наша мама передплачувала і читала. Спочивай з Богом наша люба незабутня Мамо.

Дочки: Манця, Євгенія, Орися,
сини: Михась, Василь, Антось і зять Федір
За родину — М. Новицька

Іванна Зельська

ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Передімною два різні видання тієї самої назви: „Пісні для дітей". Спробуємо коротко схарактеризувати обидві ці книжки. Появи їх корисні, доцільні й на часі.

І. **„Пісні для дітей"** — зібрав і зредагував Петро А. Пауш —— накладом автора. Друковано в Едмонтоні. Рік видання не поданий. Ціна $3:50. Друк чіткий у видрукуванні слів до пісень, що підхожі для дещо старших дітей. Тематика пісенного матеріялу різна. Подамо кілька прикладів.

Є там **пісні гумористичні:** „Пироги", „Лисичка", „Мудра киця" і інші подані у кожній вичислюваній групі. **Патріотичні:** „Родимий краю", „Чом, чом, чом земле моя".

Настроєві: „Куку-куку, чути в ліску", „Моя любов", „У діброві тиха ніч", „Колискова", „Ходім хлопці в ліс за гаєм".

Поучаючі: „Пильний хлопчик", „Як минув ми вік дитячий", „Гей школярики соколи", „Що я люблю", „Тато і мама".

Дещо старшим: „Реве та стогне", „Через балку"... Разом усіх пісень 21 — Фортепіяновий супровід поміщений при кожній пісні.

2. **„Пісні для дітей"** — склав Євген Вавринюк за редакцією д-ра Яра Славутича. Видала: Рада Української Школи при УГПЦ в Канаді, Вінніпеґ — 1974 р.

Передмова впорядчика ясно вказує ціль, задля якої бувший учитель державних і українських шкіл зібрав і упорядкував цей гарний збірник пісень. Здається, що вистачило б навести тут слово від упорядчика, та покликатися на авторитет д-ра Славутича, який перевірив мову, щоб переконатися, що в руках маєте справді уміле й вартісне видання. Музичне опрацювання спочивало в досвідчених руках С. Яременка, І. Вавринюк-Познанської, В. Климкова, які співпрацювали з автором перед появою збірника.

Учителі відчувають потребу пісенного репертуару при навчанні української мови, але їм майже не можливо слідкувати за виданнями, що появляються на книжковому ринку й тому книжки не розходяться так швидко, як вимагає того потреба, бо про них не знають. Саме той факт спонукує докинути своє слово про тексти пісень, за допомогою яких можна в легкій формі збагатити знання української мови наших дітей у Рідних Школах, або купувати на дарунки дітям взагалі.

При теперішньому дуже ограниченому володінні українською мовою, діти з'являються для навчання у клясах і їх треба з місця захопити чимсь небувалим, тісно зв'язати з клясною групою, щоб запалити в юних душах вогонь захоплення і безпримусового хотіння вивчати мову. Для прикладу наведу першу в збірнику, легку до вивчення пісню: „Щебетала пташечка". **Перша стрічка** це лиш три слова й варіянт „цір", **друга стрічка** — три слова й варіянт „цір". **третя стрічка** — 6 слів й варіянт „цір". Перших 2 стрічки напевно засвоїть кожна дитина за кілька мінут, навіть якби зовсім не знала української мови.

Подібних пісень з рефренами в збірнику більше й їх не будемо всіх перечислювати. Деякі пісні надаються для інсценізації до рухових зображень та ігор. В збірнику є також пісні для старших кляс. Всіх пісень 56 на 56 сторонах друку, тобто кожна пісня на осібній стороні, прикрашена відповідними ілюстраціями до тексту. Друк чіткий. Фортепіяновий супровід включений.

З НАГОДИ ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ

З нагоди золотого ювілею — 50-ліття нашого подружжя, що його наші друзі улаштували нам 23 листопада 1974 року гостинним вечірнім прийняттям, складаємо $50.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Бажаємо журналові, його редакції та всім тим, що з ним співпрацюють найкращих успіхів та щоб цей журнал знаходився в кожнім українськім домі. **Михайло і Олена Коваль,**
Келґарі

ПОБАЖАННЯ ВІД ДІДУСЯ І БАБУНІ МАЛІНСЬКИХ

Цею дорогою хочемо скласти наші найщиріші побажання Карусі Осачук з нагоди вибору її королевою під час Фолклорами, що відбулася минулого літа у Вінніпезі, — нашій внучці по лінії нашої дочки Олесі Осачук, з дому Малінська, яка впокоїлася в 1960 році, коли Каруся мала чотири й пів рочки.

Рівночасно з цим складаємо в пам'ять спочилої рідної матері Карусі, а нашої ніколи незабутньої дочки Олесі, замість живих квітів на її могилу, $20.00 на наш цінний журнал „Промінь". Микола й Клявдія Малінські,
Канора, Саск.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

РЕДАКЦІЯ ПРОСИТЬ

Це прохання звертаємо до секретарок відділів або пресових референток, які дописують до журнала про відбуті імпрези, з'їзди й інше.

Редакція буде поміщувати такі репортажі, які наспіли до редакції не пізніше, як два місяці після дати, як вони відбулися.

Редакція багато разів одержувала дописи про імпрези, які відбулися 10, 11 місяців, або рік тому. Таке відкладання репортажу обнижує вартість журнала, а також викликає негодування на журнал зі сторони членкинь по відділах, бо вони не знають хто саме не виконав обов'язку.

Матеріяли, які мають бути поміщені в певнім числі мусять бути доручені не пізніше як 10 того самого місяця. Матеріяли на число починають заготовлятись від першого кожного місяця. Редакція

Українська виставка у Томпсоні під час фестивалю „Дня Нікеля". Стоять зліва направо: пані М. Маюк і пані О. Передерій.

ПРОЩАЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ

САРНІЯ, ОНТ.

З приводу від'їзду п-ва Тамари і Нестора Чорних з Сарнія до Торонта, парафіяни та приятелі улаштували їм прощальне прийняття, яке відбулося 16 листопада 1974 р.

На цім вечерку громадяни, вшановуючи п-во Чорних за їх громадські заслуги висловлювали їм щиру подяку за їх різнородну працю в організаціях — п. Чорний як дяк, і довголітній учитель в українській католиській громаді а пані Тамара, як учителька рідної школи у православній громаді. Обидвоє вони любили співати, належали до хору та виконували іншу культурну працю. Пан Нестор Чорний родом з Галичини а пані Тамара із Запоріжжя — Східня Україна.

Пані Тамара Чорна була довголітньою секретаркою відділу Союзу Українок ім. Доньки України, сповняла обов'язок секретарки у громаді, належала до будівельного комітету як будувалась наша православна церква.

На новому місці поселення бажаємо п-ву Чорним щастя, здоров'я і хай милосердний Господь нагородить Вас усім добром на многая літа.

Н. К.

БАГАТА ВИСТАВКА ПІД ЧАС „ДНІВ НІКЕЛЯ" У ТОМПСОНІ

У Томпсоні, Манітоба, починаючи з 1969 року, щорічно літом, відзначають, так звані, „Дні Нікеля". Томпсон є шахтарським центром, де добувають руду, з якої виплавляють металь (нікель). Цей фестиваль продовжується три дні і звичайно випадає на кінець тижня, так що люди з-поза Томпсону мають нагоду його відвідати. Є багато чого побачити і послухати та надивитися. У культурній частині цього фестивалю, і відділ Союзу Українок Канади у Томпсоні взяв участь цього (1974) року.

Томпсонські „Дні Нікеля" вже давно уславилися своїми трьох-денними шахтарськими змаганнями. Хоч змагунам приходиться добре виснажитися, перекидаючи колоди та бігаючи по драбинах, зато нагорода за перше місце є ціла тисяча долярів.

Окрім шахтарських змагань, відбуваються концерти та забави. Під відркитим небом для молоді і старших, є каруселі та ріжні гри. Гамір не вгавае до пізної ночі.

У культурній ділянці відділ Союзу Українок зробив багату виставку українських вишивок, писанок, різьби та кераміки. Головним центром виставки була „Різдвяна Вечеря", на якій були приготовлені дванадцять традиційних страв. Багато людей цікавилися більше дізнатися про українські традиції та були захоплені вишивками і писанками. Можна сказати, що у порівнянні до інших культурних виставок, а там їх було декілька, українська виставка вражала своєю кольоритністю та багатством народнього надбання.

Хоч українська виставка була розрахована на один день, головний комітет попросив продовжити її ще на один день. Це і свідчить про популярність української виставки.

Під час украї.нської виставки взяли участь пані Маргарета Маюк, Оксана Передерій, Беті Топоровська і Наталка Біяк. Пані М. Маюк була також кандидаткою на фестивальному контесті „Найвідзначніша Мати цього року".

Оксана Передерій, кор. секр.

ЗА ТРАДИЦІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ГОСТИННОСТИ

Витків, Саск.

Відома в нашім народі прикмета пошанувати гостя — будь він чужий, будь свій, виявити йому увагу, погостити чим Бог послав. Ця прикмета гостинности почала також приймати-сь у громадськім житті, з якої деколи складаються цікаві події.

Якось то в малім містечку Витків

у Саскачевані в громаді було свято День Подяки. В церкві була відправа і з сусідньої околиці з Редфілду прибули хористи, які відспівали цілу Службу Божу.

Витківці були дуже вдячні редфільдцям за прибуття, за спів і по старому звичаї запросили їх на обід, що його приготовили членкині відділу Союзу Українок, тимбільше, що то святочний обід. На таких обідах звичайно збирають датки за обід. Хтось з господинь не знав, що витківчани рішили не брати грошей за обід від редфільців-хористів та поки зоглядились, то вже було запізно. Всю цю подію прийняли з гумором, а щоб зберегти за собою стару традицію української гостинности пані з Виткова рішили ці зібрані від гостей гроші подарувати на пресовий фонд журнала „Промінь" в сумі $25.00.

І от зберегли пані-господині у Витькові традицію української гостинности і пошанували датками свій журнал „Промінь". Такі то наші саскачеванці! Заїдьте до них, то вони Вас приймуть, нагодують ще й гроші на дорогу дадуть. А від „Променя" одним і другим сердечна подяка.

НЕСПОДІВАНКА

У неділю 3 листопада, у домі пані Рузі Джонсон відбувся чай з нагоди 75-ліття народин її мами, пані Параски Довганюк.

Пані Рузя Джонсон в цей спосіб вшанувала свою маму.

Сестри пані Параски Довганюк: Софія Гриник і Марія Солован, допомагали п. Р. Джонсон у цьому й запросили родину і близьких приятелів на цю гостину.

Пані Софія Гриник відкрила чайне прийняття і побажала сестрі Парасці щастя й здоров'я на майбутнє, відтак попросила пані Параску Каланчу (Одинську), довголітню приятельку пані Довганюк, щоби розповіла вкоротці про пані Параску Довганюк.

Пані П. Каланча короткими словами переповіла життєпис пані Довганюк. Пані Параска Довганюк народилася 1899 року у селі Назірна, повіт Коломия в родині Колісняків. Приїхала до Канади 1905 року зі своїми родичами й замешкала на фармі в околиці Мусідора. У 1915 році вийшла заміж за Миколу Довганюка й жила на фармі, пізніше на цьому місці, де

Параска Довганюк

була їх фарма побудувалося містечко Ту Гилс.

Поблагословив їх Бог чотирма дітьми: Ганя Боіда живе у Ванкувері, син Володимир у Бенфі, Марія Луцак уже покійна і Рузя Джонсон в Едмонтоні. Пані Довганюк була одна з перших членкинь, що зорганізували відділ Союзу Українок у Ту Гилс. Перші збори відбулися у її хаті. Вона щиро працювала у відділі.

У 1957 році панство Довганюки перебралися до Едмонтону і в короткому часі пані Довганюк стала членкинею у відділі при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Тут вона багато праці поклала працюючи у місячних комітетах, належала до Добродійного комітету, де відвідує хворих по шпиталях і виконує іншу добродійну працю. Багато помагає молодшим членкиням у відділі С.У.К. при громаді Св. Андрея.

Відділ Союзу при Катедрі Св. Івана у 1967 році вшанував пані Довганюк грамотою як переходову членкиню, яка на протязі 25 років безперервно належала до відділів Союзу Українок Канади. Пані П. Каланча вручила їй дарунок від усіх присутніх, а дочка Рузя разом з онукою Линдою вручили дарунок від себе.

Пані Р. Джонсон попросила своїх тіток а сестер п. Довганюк, пані Софію і Марію щоби наливали чай. При кінці гостини зворушена пані Довганюк подякувала своїй дочці й сестрам за гарну несподіванку, а пані Каланчі за її теплі слова і всім гостям за присутність.

По цім гості встали й заспівали „На многії літа" й „Де згода в родині".

З цеї нагоди пані Параска Довганюк пожертвувала на „Промінь" $25.00.

Софія Гриник

48 РОКОВИНИ ВІДДІЛУ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

В неділю, 25 серпня 1974 р., в авдиторії Св. Івана членкині відділу при Катедрі урочисто святкували свої 48 роковини, на яких головною точкою було вшанування 5 членкинь, за 25 років їхньої діяльности для організації Союзу Українок Канади.

Імпрезу відкрила голова святкового комітету пані Ольга Ганночко вступним словом, в якім підкреслила традицію таких святкувань і вартість кожної членкині, яку б позицію вона не займала у товаристві. Молитву провів о. О. Хом'як та склав членству побажання.

Слідував привіт голови Союзу Українок Канади пані Стефанії Пауш, яка склала побажання відділові від центральної управи Союзу, висловивши признання членству за їх віддану працю для організації, пригадавши про надходячий золотий ювілей цілої нашої організації в Канаді.

Привіти і побажання з нагоди свята склали: пані А. Сенів від провінційної управи Союзу, п. О. Єринюк від Катедральної громади Св. Івана, панна Розалія Фарина — голова відділу, яка представила присутнім одну з перших основательок відділу, пані Гафію Янішевську, вшанувавши її корсажем.

Тепер слідувала церемонія відзначування членкинь за 25 років праці в організації — першою того вечора була відзначена пані **Анна Данилович,** яку представила пані А. Шемелюк.

Пані А. Данилович походить з Саскачевану, з Канори, з родини Хоньків, по професії учителька, бувша питомка Інституту Петра Могили в Саскатуні. Свою громадську працю почала в раннім віці — співала в хорі, брала участь в аматорськім кружку. Спочатку учителювала в Саскачевані, опісля переїхала до Альберти і тут вийшла заміж за Петра Даниловича. Діяльність пані Данилович дуже різноманітна, вона займала різні пости в управі відділів Союзу у Смокі Лейку, Радвей, Мирнам, Ту Гилс і опісля в Едмонтоні, належала до різних комітетів. Крім активної праці у відділі пані Данилович займала позицію секретарки відділу при Інституті Св. Івана, провінційній екзекутиві Союзу, рідній і недільній школі, як також в українськім садочку при Катедрі

Св. Івана та в Добродійнім Комітеті при громаді.

Другою вшанованою членкинею, яку представила пані М. Сулима, була пані **Іванна Дженіс,** також родом з Саскачевану з околиці Гаєс. Походить з родини Рудачеків. Свою громадську працю почала як 12-літня сумківка. Від приїзду до Едмонтону включилася до праці при цім відділі, де займала провідні місця, особливо при виховній праці молоді. По професії учителька, яка має за собою 15 років учителювання в державній школі, опісля ще закінчила додатковий трирічний курс на Албертійськім університеті, займала також різні позиції в управі і комітетах відділу, була членкинею в провінційній, а опісля Центральній управі Союзу Українок Канади. Опрацювала „Підручник для Молодших Відділів СУМК", що його видала Централя Союзу. Навчала в недільній школі. Найбільше своєї праці віддавала пані Дженис молодечій організації СУМК, була головою сумківського хору та є членкинею його Ради Директорів.

Пані **Ольгу Лукомську** представила пані Анна Мельник. Середовище, в якім виростала та в якім творився світогляд пані Ольги Лукомської відмінні від двох раніше відзначених пань. Познайомилась вона з Союзом Українок в ранній молодости ще в Галичині, а з нашим у Канаді по приїзді до Канади по другій світовій війні. Прибула до Едмонтону з уже виробленим світоглядом праці для свого народу, посвяти та його державницьких стремлінь. Знайшовши в Канаді подібний Союз Українок прийшла до нього як своя і стала в його ряди, щоб поруч інших нести службу громадську і службу свому народові.

Познайомившись ближче з програмою організації пані Лукомська скерувала свою увагу на найважливішу ділянку — рідна школа — спочатку працювала в дитячім садочку як його перша садівничка, опісля рідна школа, яка стала для неї найцінніщим осередком, куди з любов'ю і посвятою несла своє набуте знання. Сьогодні її бувші учениці є в рядах членства Союзу Українок Канади, вона також членка комітету недільної школи, церковного хору.

Ольга Лукомська займала впродовж 25 років різні позиції особливо пов'язані з виховною працею дітвори та освітньою діяльністю при відділі. Вона цікавиться своєю літературою, присвятила багато часу формуванні бібліотеки, часто виступала з доповідями, як також як голова комітету радіопрограми від відділу та чимало уваги і праці присвятила організації СУМК. Крім місцевої діяльности пані Лукомська була в провінційній а опісля через два рази в Центральній управі Союзу Українок.

Одною з 5 відзначуваних членкинь була пані Євгенія Яремчук, яку предбула пані **Євгенія Яремчук,** яку пред-Яремчук уродженка Едмонтону, походить з родини заслужених українських піонерів в Канаді. Закінчила середню і торговельну освіту і працювала при федеральнім уряді в Оттаві.

У відділі при Катедрі Св. Івана пані Яремчук викладала свою працю з великою посвятою. Вона займала різні позиції, як в заряді то так і в різних комітетах, особливо виявляла свій хист у придбанні фінансів.

Крім активної праці у своїм відділі пані Яремчук працювала як представниця Цивільної Оборони, де побирала ці курси, займала позицію референтки в провінційній управі Союзу Українок. Цікавлячись ширшими громадськими справами, культурно громадського розвитку, чимало часу посвячувала справам Інституту Св. Івана, поруч свого чоловіка д-ра Яремчука. Як членкиня Жіночого Комітету при Інституті вона входила також до дирекції Інституту.

Праця пані Євгенії при нашім відділі у Катедрі Св. Івана була дуже різнородна і корисна — вона йшла і працювала там, де було потрібно рук до роботи не очікуючи ані признання ані похвал, які їй справді і щиро належаться.

Цього разу у нас була лише одна переходова членкиня, яку ми відзначували — **Пані Ольга Понич,** яку представила пані Софія Гриник.

Праця, яку виконувала пані Понич почалась у містечку Ту Гилс в Альберті, де вона учителювала 1939 року. В той час там ще не було відділу і вона належала до місцевих, як „Вименс Інститут", Червоний Хрест. Це було під час другої світової війни, коли то всі організації працювали для добродійних установ. 1941 року зорганізувався відділ Союзу Українок Канади, в якім пані Понич покладала багато праці бо початки завжди трудні. Перша її позиція була заступниці голови а вкоротці стала головою. Вкоротці родина Поничів переїхала до Вегревил і пані Понич відразу включилась у працю, а в той самий час учителювала в державній школі. По смерти чоловіка пані Понич зі своїм сином переїхала жити до Едмонтону а тут вже вступила в ряди добре зорганізованого й упорядкованого відділу при Катедрі Св. Івана, хоч родинні обставини вимагали від неї дальшої професійної праці учительки а при тім вона ще доповнювала свою педагогічну освіту вчащаючи на університет, де здобула ступінь В.А. Тиха і скромна вона віддавала свій труд для громадської справи там, де було треба рук до праці.

Грамоти і відзнаки смолоскип вручувала відзначуваним паням голова відділу Розалія Фарина, а грамоти Союзу Українок переходовим членкиням пані С. Пауш — голова Союзу Українок Канади.

Після церемонії вручувань, сумківки під проводом диригента Солтикевича відспівали три пісні та відограли гітаровий дует Рахіля і Стефанія Ґаук.

Кінцеве слово подяки склала пані Ганночко, а о. В. Лакуста провів молитву.

Імпреза закінчилась чайним прийняттям, що його улаштував соціяльний комітет під проводом голови Анни Пронич.

Марія Ґрекул, секр.

ПОПРАВКА

У виказі пожертв на організаційний фонд під час пров. з'їзду Союзу Українок в Манітобі бракує прізвищ двох жертводавців, **пані Ангелини Павлик** і **пані Василини Кутної,** обі з Вінніпеґу, які склали по $10.00 кожна.

На знимці: О. Лукомська, добр. М. Хом'як, М. Фляк, голова відділу Р. Фарина, голова культ.-осв. ком. Р. Ґовда, М. Косташ, О. Слюсарчук, Н. Мисак, бібл. П. Сліпчук.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ ПРАЦЯ

Культурно-освітній комітет відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні робив старання, щоби повести працю якнайкраще. До комітету на 1974 р. входили: голова Розалія Ґовда, фінансова секретарка Марія Косташ, членкині комітету: добродійка Марія Хом'як, Ольга Лукомська, Анастасія Мисак і (панна) Марія Фляк.

Комітет постановив розширити культурно-освітню працю поза межі відділу. Длятого виготовлено відповідного змісту листи й розіслано до всіх державних шкіл міста Едмонтону. У листах була докладна культурно-освітня програма комітету, з якої могли б користати учителі й зацікавлені особи. Повідомлено було, що комітет може зорганізувати курси з різних ділянок української культури, якщо буде відповідна скількість зацікавлених.

Пропоновано курси: 1. Навчання писання писанок, 2. Навчання вишивання і мережання, 3. Навчання українського традиційного куховарства, 4. Навчання різьби та кераміки, 5. Відомості про українське образотворче мистецтво, 6. Відомості про українську музику, 7. Відомості про українську архітектуру.

Загально на ці курси зголосило 720 осіб. Комітет знайшов відповідних інструкторів і вже 13 березня розпочалися курси навчання писання писанок у авдиторії ім. Св. Івана. Дальше лекції відбувалися в Інституті ім. Св. Івана. На цей курс учащало 34 учителі. Під час цього курсу влаштовано виставку писанок і висвітлювано прозірки з писанок. Курсанти мали нагоду подивляти красу української писанки.

27 березня, у авдиторії ім. Св. Івана відбулася лекція печення пасок. На цій лекції висвітлювано прозірки „як виробляти паску", що були зроблені скорше. Цього вечора був споруджений Великодній стіл з великодніми стравами. Присутніх було поверх 30 осіб.

24 квітня у залі авдиторії відбулася лекція про українську кераміку з демонстрацією і виставкою готових мистецьких речей п. Ольги Монастирської. Присутніх було 25 осіб.

15-го і 22-го травня в авдиторії ім. Св. Івана відбуулися лекції навчання вишивання хрестиками і мережками. Учасників 25 осіб. На запрошення, у кількох школах улаштовано виставу писанок та демонстровано як писати писанки та висвітлювано прозірки з писанками. В одній школі демонстровано українські страви, а до кількох вислано брошурки з відомостями про українську писанку.

Учасники курсів платили за матеріяли, що були потрібні при науці. Щира подяка належиться управі Р.У.Ш. на Західню Епархію, що прийшла з фінансовою поміччю нашому проєктові й поплатили інструкторів. Така праця мусить мати фінансову базу, тому комітет звернувся до відповідних установ за дотаціями. До цього часу тільки одна установа Карлінґ Артс Фавндейшен обіцяли $300.00 на покриття коштів матеріялів. Комітет одержав вже $100.00, а решту будуть присилати у певних відступах по $100.00.

У місяці жовтні продовжувано лекції навчання вишивання в інституті ім. Св. Івана. Курс цей тривав вісім тижнів, закінчено 27 листопада. Є багато зголошених на інші курси, що повинні продовжуватися 1975 року.

Вище описана праця займала багато часу на писання і висилку листів, телефонування, розголошування, під-

шукування інструкторів і т. п. Одначе цей проєкт „Поширювання Української Культури" не спинив культурно-освітньої праці у відділі. Вже у місяці лютому на місячних зборах відділу членки заслухали доповіді про дочок князя Ярослава Мудрого.

3 квітня, на місячних зборах відділу висвітлено прозірки „Як виробляти паски" й прочитано з календаря з 1947 р. пригоди Михаїла Галіцкого в 1909 р. „Як я блудив з паскою на фармах".

У серпні, на місячних зборах, висвітлено прозірки зі Світової Виставки у Спокен.

6 жовтня культурно-освітній комітет зі співучастю бібліотечного комітету відзначили Свято Книжки. Найважнішою частиною цеї імпрези було вшанування пам'яті письменника Іллі Кириляка. У неділю по Службі Божій, священики Катедри Св. Івана, о. Олександер Хом'як і о. Віктор Лакуста відправили панахиду за спокій душі Іллі Кириляка. Співав Катедральний хор.

По полудні, о годині 2.30, у залі авдиторії відбулася належно підготовлена імпреза. Головним бесідником був п. Петро Лазарович, який розказав про життєвий шлях і працю письменника Іллі Кириляка. Було зачитано уривок із твору „Сини Землі", а скрипковий дует виконав музичні твори. На головному столі виднів портрет письменника прибраний квітами і творами. На бічних столах була розложена виставка творів і фотографій з життя Іллі Кириляка. Експонати були випозичені з Головного Музею Союзу Українок Канади у Саскатуні. Імпрезу закінчено чайним приняттям. **Ольга Лукомська**

У 40 ДЕНЬ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ДОБРОДІЙКИ КАТЕРИНИ ДЕБРИН, ЛОНДОН, ОНТ.

В суботу, 9 листопада 1974, в Церкві Пресв. Тройці в Лондоні, Онт., відправлено Парастас в 40 день упокоєння бл. п. Добродійки Катерини Дебрин, у приявности родини — мужа, о. М. Дебрина, доньки Надії та зятя д-ра Р. Трача, сина Максима, 2-ох внуків, численних парафіян і гостей.

У відправі панахиди взяли участь, при співі місцевого хору, 3 священики: оо. прот. — Ол. Костюк з Вотерлу, Ст. Гуцуляк з Ошави й І. Крисфалусі зі Сарнія, Онт. По відправі, в парафіяльній залі відбулася поминальна трапеза, яка була вряджена членкинями місц. відділу Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги.

Під час трапези — зі споминами про покійну Добродійку виступили: о. Ол. Костюк, який, як господар трапези висловив загальне співчуття горем прибитій родині, о. Ст. Гуцуляк, який як земляк з Буковини згадав про минуле й рідний край, та о. І. Крисфалусі співчував від Місійної Округи. Від громадянства складали співчуття — голова громади Пресв. Тройці п. Ол. Жидовка, голова жіноцтва пані Галина Володченко, пані Віра Новицька та п. Ф. Подопригора.

Наступно, о. М. Дебрин і дочка Надія щиро подякували присутнім і всім тим, хто чимнебудь спричинився з сього сумного приводу: відвідинами у лікарні, участю у похоронах, квітами, чи фінансовою допомогою на закуп пам'ятника, як і членкиням відділу Союзу ім. Кн. Ольги за врядження трапези.

На закінчення, на зазив пані Г. Володченко, пані Віра Яремченко й Т. Панасейко перевели збірку на пресу, з якої $18.00 приділено на „Промінь".

Всім учасникам — щира подяка. Спочилу Добродійку Катерину хай Господь Бог прийме у Своїх оселях, а пам'ять її між нами — хай буде вічною. **Г. Володченко**

Показова лекція вироблювання пасок.

БЛ. П. НАДЯ МАРИНОВСЬКА

Дня 5 травня 1974 року, у Спалдінґ, Саск. у шпиталі упокоїлась в Бозі на 50-тім році свого трудолюбивого життя бл. п. Надя Мариновська.

Народилася Надя 1924 року в селі Бужани в Україні. До Канади приїхала 1935 року разом з матір'ю і сестрою Лідою до батька, який раніше приїхав і замешкав в околиці Спалдінґ.

В 1949 році Надя вийшла заміж за Василя Мариновського і молоде подружжя вело господарку на фармі разом з батьками. У них народилося двоє дітей — обидва сини.

Сумно склалось життя молодої Наді; захворіла вона у молодім ще віці на невилічиму недугу, в якій пролежала 20 років. Мати доглядала її та виховувала двох її синів, а своїх унуків. Сестра Ліда померла 1942 року, батько забитий на тракторі у 1962 році, а один з синів зі своєю дворічною донечкою згинув в автомобілевім випадку 1972 р.

Похоронні відправи — Панахида у похороннім заведенні та св. Літургія відслужив о. О. Гупка у Спалдінґ. Поховали поруч сестри Ліди і батька. Родина, сусіди і приятелі віддали останню прислугу і поруч вінків, живих квітів склали на нев'янучі вінки — на церкву Св. Вознесення у Вимер, Саск. — $34.00, на фонд лікування склерози $16.00 і $16.00 на журнал „Промінь".

Спочивай, дорога Надю і хай канадійська земля буде тобі легкою. Вічна тобі пам'ять!

Учасник похорону

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

САСКАТУН, САСК.

ВІДДІЛ С.У.К. ПРИ ГРОМАДІ ВСІХ СВЯТИХ

Перші річні збори відділу відбулися 26 листопада, 1974 р. в Інституті ім. Петра Могили. Збори відкрила голова відділу пані Целіна Качковська. Молитву перед зборами провів парох о. Орест Олекшій.

Хоч проминув лише перший рік існування відділу, звіти діяльности показали щиру охоту до праці між членкинями відділу при громаді, як також зацікавлення в поширюванні української культури. Тому що більшість членкинь цього відділу мають молодші діти і відчувають потребу виховувати їх в теплім українськім дусі, часто відділ улаштовував родинні обіди, концерти, та вечірки, де їх діти могли брати активну участь.

Відділ був зорганізований 28 жовтня 1973 р. в Інституті ім. Петра Могили. Зборами провадила пані Катруся Шолтер, голова Провінційної Управи С.У.К. на Саскачеван. Заряд відділу на 1974 рік був вибраний.

З діяльности відділу: Відсвяткували в грудні з найменшими Миколаївське свято. Після коротенької програми на якій виступали діти українського садочка у Саскатуні та діти з громади, загостив Святий Миколай. Він благословив і привітав усіх присутніх, а дітей обдарував подарунками.

Урочисто відбулася Візитація Владики Бориса 20 січня. Молодь привітала традиційним українським привітом а маленькі дівчатка обсипали стежку квіточками для Владики. Після спільного обіду, членкині відділу защедрували присутним гостям.

Улаштовано День Членства 24 лютого на якому голова Союзу Українок Канади, пані Стефанія Пауш офіційно привітала 35 членкинь та подала кожній членкині Статут СУК і членську картку. На цю дуже врочисту оказію загостили від управи Централі також і пані Наталка Фарина, добр. Марія Керніцька, Е. Верхомин та А. Томнюк. Після привітів дівчата молодшого відділу СУМК при громаді допомогли прийняти гостей чаєм та перекускою.

У березні відсвяткували роковини Шевченка спільним обідом та коротко

Христина Вівчар — полтавський весільний народній стрій

кою програмою в якій взяла участь молодь громади. Після реферату, деклямацій та інших точок, присутні разом відспівали „Заповіт".

Заходом відділу влаштовано також День Матері перекускою та концертом. Концертову програму приготовили родичі вдома разом зі своїми дітьми на всі вище згадані імпрези.

9 червня наша громада справляла празник Всіх Святих. Кожного року ми відзначуємо це свято родинним „пікником". Погода не дописала і ми справляли „пікнік" в Інституті Петра Могили, де діти бавились, а батьки гостювались.

Заходом відділу зорганізовано молодший відділ СУМК при громаді. Записалося до СУМК-у 26 членів. Вони зустрічаються раз на два тижні. Їх програма на цей перший рік включала навчання релігії, співу та ручні роботи — писанки, вишивання, печеня пасок, в'язання дідухів. Молоді сумківці рішили назвали відділ ім. Митрополита Іларіона. Старша молодь з нашої громади записалася до Саскатунського відділу СУМК.

Членкині відділу, які мають чотири та п'ять-літні діти потрудилися щоби зорганізувати Український садочок при державній школі в Саскатуні цієї осени. Садочок відбувається три рази на тиждень після обіду. Записано 21 дітей з усіх частин міста.

Довгі дні і вечорі членкині відділу вишивали, шили, писали писанки і сходилися пекти маленькі колачі, щоб на п'ятого та шостого жовтня могли влаштувати розпродаж цих речей. Ця розпродаж відбулася на щорічнім

Зліва направо: Катруся Лабач, Ксеня Фотій і Іларія Олекшій

„Арт-Март" в Мендел Арт Ґелері. Показалося, що є багато зацікавлення в цих речах і тому розпродаж була дуже успішною.

Найбільша подія в нашім відділі цього року це була Вистава Історичної та Народної ноші, яку ми спровадили з Торонто на виставу 23 жовтня. Майже усі членкині відділу брали участь. Цю виставу влаштовано у „Мендел Арт Ґелері" і цією виставою розбудили багато зацікавлення в українській історії.

Відділ вислав три делеґатки на провінційний з'їзд у Саскатуні 8 та 9 листопада. Членкині взяли участь у виставі вишивок на з'їзді.

Для хлопців, які прислуговують священикові відділ постарався полотно на стихарці. Членкині якраз завзято їх шиють, щоб були готові на Різдво.

Під час року членкині доглянули, щоб їх діти учащали до недільної та української школи, до українського садочка, на літні курси в Інституті ім. Петра Могили та на оселю Зелений Ґай. Також подбали, щоб діти були членами молодшого й старшого відділу СУМК-у. Гарне число дітей взяло активну участь у Конкурсі Українського Мистецтва в Саскатуні в лютім. Багато з них, показуючи свою здібність, повиграваали нагороди за виступи в красномовстві, співі та в грі на всяких інструментах.

Заряд відділу на 1975 рік: голова — Целіна Качковська, 1 заст. голови — Марія Кіщук, 2 заст. — Савеля Бойчук, 3 заст. — Леся Фотій, касирка — Євгенія Симчич, рекорд. секретарка — Маруся Сенишин, кореспонд. секр. — Наталя Кусій. Референтки: соціяльна — Галя Лазарович, „Променя" — Наталя Кусій, членства — Євгенія Симчич, шкільництва — Віра Лабач, відвідування хворих — Марія Кіщук, карток — Леся Николайчук, телефонічного комітету — Славка Зіп. Контрольна комісія: Марія Бойчук, Савеля Керніцька, Славка Зіп. Надзірна рада Молодшого СУМК-у: Соня Сорстед, Ілийн Панчук, Савеля Бойчук. Недільна школа — добр. Оксана Олекшій, Савеля Керніцька.

За відділ СУК при Громаді Всіх Святих — **В. Л.**

Членський чай: С. Пауш — голова Союзу Українок, Ц. Качковська — голова відділу, О. Козоріз — членкиня.

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні Збори відділу відбулися 5 листопада вечером у Народнім Домі.

Голова пані Франко відкрила збори, членкині відспівали Господню молитву „Отче Наш", і потім слідували звіти з річної діяльности відділу.

Ми були досить зайняті у минулім році і виконали дуже гарну працю: впродовж року відбулося 12 місячних зборів і 3 засідання, 2 засідань із зарядом Церковної громади.

Ми приготовили і видали 8 весільних прийнять і також приготовляли обіди чи перекуски після 9 похоронів, що відбулися із нашої церкви, також 3 поминальні обіди, храмовий обід у липні, Осінню вечерю в жовтні, і на прохання місцевого заряду ми опікувалися Українським Фестивалем, що відбувся у нашім Народнім Домі на який приготовляли українські страви; через день, нам помагали членкині католицького жіночого товариства.

Ми також приготовили Різдвяний Бенкет для працівників шпиталю та дому для старших громадян, і Святу Вечерю для українських мешканців, які перебувають в Домі старших громадян, відвідали їх з колядою, а на Великдень занесли їм посвячену паску та придбали розвагові програми для них у квітні.

У жовтні ми брали участь у святкуванні 50 ювілею міста Фовм Лейк. Членкині також приготовили й видали вечерю на 40-літній ювілей подружжя п-ва Дмитра і Анни Чокорланів, членів громади та відділу.

У минулім році — Молебень — Спільна молитва жінок цілого світу відбулась у нашій церкві, і ми гостили всіх присутних чаєм та перекускою у Народнім Домі.

Дуже гарно відбувся Великодний чай та випродаж домашнього печива, пасок та писановк, а у червні, успішний базар.

Ми також прилагодили гарну перекуску на Новорічний танець і вечерю на пирогове пущення.

Членкині помагали викінчити Народний Дім, фарбували та інше, придбали ще необхідних речей до кухні. Прибрали церкву до Воскресіння Христового новими цвітами, купили нові свічники, а пані Катерина Москалюк офірувала „Кивот".

Ми дали гарну фінансову поміч на Народний Дім, також пожертву на льокальний купальний ставок (Swimming Pool), пожертву на костюми учасників льокальної шкільної оркестри на оселю Тризуб, дали нагороду студентці за найвищі оцінки з української мови — панна Дарлін Дверничук з Вестбенд, Саск. одержала цю нагороду у 1974 році.

Ми відновили членство у місцевім Музею. Відвідуємо хворих. Виповнили бюджет до централі, передплачуємо журнал „Промінь" для Відділу.

Заряд на 1975 рік: голова — Марія Франко, заступниця — Єлисавета Литвинюк, касирка — Домка Колибаба, секретарка — Вероня Гаррас. Сестрищі при церкві — Василина Чорна і Катерина Скрипничук. Контрольорки — Катерина Чайковська і Гафія Пентелюк.

В. Гаррас, секр.

Тарас Байда — історичний стрій гетьмана Івана Мазепи
(До звіту Саскатуну з ст. 28)

ВОЛЕЙ, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні зобри відділу відбулися у неділю 5 листопада 1974 року в Народнім Домі у присутности 21 членкинь. Збори відкрила голова відділу пані Демчук молитвою, яку провів о. П. Блажук і вшановано членкинь, які відійшли у вічність. Предсідницею зборів була пані Софія Островська а секретаркою пані Марія Стасишин. Звіти з діяльности цілорічної праці здавали членкині управи відділу.

Діяльність: членкині приготовляли весільні вечері, похоронні і поминальні обіди та перекуски, улаштували чайне прийняття і випродаж печива, зорганізували курси вишивання і писання писанок, приготовили спільне свячене і храмовий обід. Комітет відвідує хворих у шпиталі та домах. Сестриці доглядали порядку у церкві. Членкині умебльовують парафіяльну хату. Пожертвували обрус на розігравку для провінц. екзекутиви. Відділ вислав дві делегатки на крайовий з'їзд Союзу Українок Канади до Вінніпегу — пань — Марту Лебедович і Марію Сташин.

Фінансовий стан — прибутки за

рік — $3,754.73, видатки — $3,979.29, в касі — $1,252.28.

Управа відділу на 1975 рік: голова — Оксана Круліцька, уступаюча голова — Раїса Демчук, заступниці голови — Софія Островська і Анеля Кравчук, кореспонд. секр. — Марта Лебедович, рекорд. секр. — Марта Сташин, касирка — Софія Островська. Контрольна комісія — Анеля Боднарчук, Анна Стефан, Раїса Демчук. Сестриці — Марія Москалюк, Анастасія Добровольська, Анеля Кравчук, Анна Стефан, Емма Василович. Комітет народнього мистецтва — Марія Боднарчук, Софія Островська, Петрунька Коновальчук, Марія Сташин, Клементина Макар. Референтки: „Променя" — Надія Боярчук, освіти — Марта Лебедович. Учителі рідної школи — о. П. Блажук, Марта Лебедович, Марія Боднарчук, Анна Лесак, Клементина Макар і Петруня Коновальчук. Учителі недільної школи — Євгенія Басараба і Марта Грицюк. Маруся Лебедович заступала, учила сумківський хор, народні танці учив п. Михайло Макар.

Марія Сташин, секр.

ВАТСОН, САСК.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в четвер 7 грудня 1974 р. в домі пані Олі Бокшован. Збори відкрила голова пані Марія Кінащук молитвою, привітала присутніх, секретарювала на зборах пані Анна Секундяк. Слідували звіти урядниць і комітетів. Про діяльність відділу звітувала секретарка А. Секундяк а від комітету сестриць — пані Катерина Каміновська, фінансовий звіт — О. Бокшован.

Голова М. Кінащук склала подяку членкиням за їх працю та кооперацію впродовж року. Вона сказала, що для такого малого числа членкинь відділу не є легко стільки праці вкладати, щоб наша Церква могла існувати та заохочувала продовжувати та розгортати нашу діяльність.

Упродовж року відбулось 9 місячних зборів. Відсвятковано День Матері, роковини Шевченка і Лесі Українки. Наші членкині брали участь у місцевім Фестивалі, приготовили три обіди, спільне свячене, храмовий обід і влаштували один базар та приготовили дві похоронних перекуски. Також улаштували чай і випродаж домашнього печива, справили вечерок в домі старших громадян та відвідували хворих у шпиталі.

Відділ поза потребами церкви старається давати фінансову поміч, як організаційний фонд Союзу Українок Канади, журнал „Промінь", музей Союзу та доглядає й удержує залю під церквою. Членкині ходили колядувати разом з членами церковної громади.

Фінанс. звіт: з 1973 року лишилось $453.16, прибутки в 1974 році — $628.50, видатки — $868.70, в касі лишилось — $212.96.

Управа відділу на 1975 рік: голова — М. Кінащук, заст. голови — Марта Франко, секр. — Анна Секундяк, фін. секр. — Оля Бокшован. Комітет сестриць — Анна Мамчур, Катерина Каміновська і Анна Дутчак. Господині — А. Секундяк, Р. Романюк, М. Франко. Комітет шпиталю — М. Зук, К. Каміновська і А. Сакундяк. Контрольна комісія — А. Сакундяк і М. Франко.

А. Сакундяк

Бл. п. ЯКІВ ТОКАРЧУК

Гамільтон, Онтаріо

У четвер, 10-го жовтня 1974 року, розійшлася сумна вістка, що після короткої недуги відійшов у вічність Яків Токарчук на 72 році життя, залишивши у глибокому смутку вірну подругу-дружину Параню (Загайдак), з якою щасливо прожив 43 роки, брата Івана та сестру Марію в стейті Ню Йорку в ЗСА.

Народився Яків 5 вересня 1903 року в родині Франка й Парані Токарчук, в селі Староміщена, повіт Скалат в Західній Україні. Крім вищезгаданих рідних, мав ще одного брата Миколу, який помер в Україні.

Прибув до Канади в 1926 році. Працював два роки в м. Годсон Бей, Ню Йорк, ЗСА. Повернувши до Торонто працював в компанії „Мессей Гарис". 1931 року одружився в Торонті з Паранею Загайдак, яка для нього завжди була найбільшою потіхою та порадницею.

Яків Токарчук, вже з самої природи був людиною діловою і від 1946 року до 1970 був власником готелю в Гамільтоні. У „бизнесовому" житті знали Токарчука як „Джека Токера". 1970 року Яків Токарчук пішов на спочинок.

У понеділок у похоронному домі Л. Дж. Валлас була відправлена Панахида о. митратом В. Федаком. Співав хор Собору під управою проф. А. Яковенка. Переповнена каплиця людьми приймала участь у молитвах до Господа Бога. У вівторок, о годині 10 ранку тлінні останки покійного перевезено до Свято-Володимирського Собору. Собор був заповнений на Св. Літургії, яку відспівав хор Собору під керуванням диригента В. Радиша. Після Св. Літургії і похоронної відправи настоятель Собору митрат В. Федак у прощальному слові прощав покійного Якова, як члена Соборної Громади та доброго приятеля тих, які оплакують його несподіваний відхід з цього світу.

Під час виносу з церкви, по обох сторонах стояли чоловіки і жінки з свічками, що освічували покійному шлях у вічність. Домовину несли: Антон Стецик, Никола Верходяк, Володимир Дробот, Семен Палмер, Дмитро Садовий і Василь Купровський. На цвинтарі „Вудланд" відслужено Літію за спокій душі Якова й запечатано гріб. „Вічна Йому Пам'ять" під проводом дир. Б. Радиша закінчила похоронні відправи.

Хай буде Тобі, Якове, легкою зземля вільної Канади!

Вічна Тобі пам'ять!

Поминальний обід відбувся в залі Собору, під час якого промовляли: о. митрат В. Федак, Дмитро Садовий, Євгенія Гребинюк і Михайло Серватюк. П. Михайло Серватюк керував сумною програмою. На нев'янучий вінок на свіжу могилу покійного присутні склали $131.50. Це призначено і вислано на нашу пресу: „Вісник", „Український Голос" і „Промінь". Жертводавцям щира подяка, а покійного Якова нехай Господь у Своїй Великій Милості оселить там де всі праведні спочивають!

Покійного Якова Токарчука оплакують: Дружина Параня, брат Іван зз членами своєї родини, що живе в Годсон Бей, Ню Йорк, сестра Марія Кривошия з своєю родиною в Джексон Гайтс, Ню Йорк, шваґер п. Загайдак з родиною, багато близьких приятелів та друзів з якими покійний сходився та проводив насолоджуючий час.

Приятель

ПОДЯКА

Сердечну складаю подяку о. Митратові Василеві Федакові, настотелеві Свято-Володимирського Собору в м. Гамільтоні, диригентам — Б. Радишеві і проф. А. Яковенкові, хорові, жінкам, що готовили поминальний обід, тим, що несли труну, друзям і знайомим, які востанне вшанували мого мужа бл. п. Якова Токарчука: квітами, своєю присутністю на Похороні, в годину великого горя і печалі підтримали мене духово — ще раз складаю сердечну подяку.

Нехай Всевишній винагородить Вас за співчуття в моєму горю.

В память дорогого мужа складаю 500 дол. на Собор Св. Володимира.

Параня Токарчук, дружина

БЛ. П. МАРІЯ ПУШКАР
Монтреал, Кве.

У вівторок, 28 травня 1974, відійшла в вічність дуже працьовита членчиня Союзу Українок Канади відділ „Доньки України" при Соборі Св. Софії в Монтреалі — Марія Пушкар, на 77-му році життя. Похорон відбувся в суботу, 1 червня. Заупокійну Службу Божу в соборі Св. Софії відправляли о. д-р Володимир Слюзар і о. Ігор Куташ, а дякував п. Олекса Кіпибіда. Тіло поховано на цвинтарі Мавнт Роял, секція українського православного собору Св. Софії.

Марія, з роду Куривчак, народилася 14 квітня 1897 в селі Коростенко, де також і народився її муж Василь. Від самого приїзду до Монтреалу відразу вступили до собору Св. Софії — де молилися і працювали ціле своє життя. Марія майже від самого заснування вписалася до Союзу Українок Канади, відділ ім. „Доньки України" і при якім товаристві вона працювала в різних комітетах до кінця життя.

Поминки, після похорону, започаткував і закінчив молитвою о. Ігор Куташ, парох собору Св. Софії. Програмою проводив п. Ярослав Кульба, який як голова Братства Християнського Милосердія висловив глибоке співчуття родині в імені всіх братів і сестер, які до Б.Х.М. належать. В імені Союзу Українок Канади, відділ ім. „Доньки України", промовляла пані Стефанія Кульба — голова, яка, між іншим, сказала: „відхід у вічність члена родини це велике горе

і родинна трагедія, бо відійшов улюблений член дуже близького середовища, це улюблений член сім'ї, на якого місце вже ніхто ніколи не прийде і другого такого ніколи не буде. Відхід у вічність члена або членки організації є також велике горе і родинна трагедія, бо організація це в дійсності одна могутня родина, бо до неї належать лише однодумці, ті що мають спільну ціль і ті що їх взаємна любов спрямовує до організаційного життя. Сьогодні наша організаційна родина попрощала на віки свою передову членку покійну Марію Пушкар. Сьогодні наше товариство переживає ті самі тяжкі хвилини і знаходиться в такім самім горю, в якім знаходиться родина покійної. Тому ми їм дуже глибоко співчуваємо і подаємо руку теплої помочі в цих днях їхнього тяжкого переживання і молимося, щоби Всевишній допоміг їм цей родинний тягар пережити і щоби послав їм ще доброго здоров'я на довгі літа". Дальше продовжувала пані Кульба „що ще від самого раннього приїзду до Монтреалу Марія вступила до нашого відділу і відразу можна було пізнати, що це була людина праці, яка ніколи не відмовлялася дати помічну руку навіть тоді, коли часами здоров'я не позволяло. Вона завжди працювала в кухні на всіх підприємствах, які влаштовував відділ. Вона ніколи не проминала Служби Божої та ходила з тацею і працювала в церковнім комітеті при відділі. Вона не знала слова „не можу" і підбадьорювала всіх до праці, любила свою церкву і свою організацію. Вона любила всіх а її всі любили, бо завжди мала добре слово і потіху для інших. Сьогодні ми її попрощали на дорогу до злуки з її Творцем. Спи сестро-членко, спи з запорукою, що Союз Українок Канади, відділ ім. „Доньки України", до якого ти належала понад сорок п'ять літ тебе ніколи не забуде і будемо молити Всевишнього, щоби тебе завжди тримав по своїй правиці, а канадська земля нехай для тебе буде пером", — закінчила пані Кульба.

Як парох собору Св. Софії, свої співчуття з глибини серця висловив засмученій родині о. Ігор Куташ та побажав родині ще довгого життя — бажання яке напевно підтримала б покійна Марія. Від родини говорив найстарший син Микола, який подякував отцям В. Слюзареві і І. Куташеві за їх молитви і останню прислугу та п. О. Кіпибіді за дяківство. Закінчуючи, він склав всім присутнім, що прийшли востанній раз попрощати добру дружину-матір і бабуню, щире спасибі.

Поминальна збірка на Нев'янучий Вінок принесла $344.70, що призначено родиною так: по $25.00 на „Промінь", „Вісник" і „Український Голос", $50.00 до відділу СУК ім. „Доньки України", $50.00 до Церковного Комітету при відділі, 4162.70 пожертву на Собор Св. Софії і $7.00 на адміністративний фонд.

Покійна Марія Пушкар залишила в смутку мужа Василя та дітей: Миколу, Юлію, Ольгу, Романа, Івана та Любу з їхніми родинами і унуками. Спи сестро з запорукою, що ми членки СУК ім. Доньки України кожного року в день твого відходу запалимо свічечку на вівтарі Всевишнього і будем молитися і дякувати тобі за твій княжий вклад в наше товариство.

Вічна Тобі пам'ять!

Твоя приятелька

Ми завжди дуже вдячні всім тим передплатникам „Променя", які не чекають на упімнення, а свою передплату висилають на час. Ваша наліпка з адресою скаже, коли передплата закінчується.

Придбайте для журнала хоч одну нову передплатницю і тим зробите йому велику прислугу.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ГОЛУБЦІ З М'ЯСОМ

Потрібно на 4 особи:

1 головка капусти
1 ф. свинини
6 ложок рижу
2 цибулі
3-4 помідори
1 ложка товщу

Обчистити головку капусти, викроїти в головці кругло качан і кинути на кип'ячу воду. Нехай покипить доки не зм'якнуть листки. Тоді вийняти її з окропу, обсунути з неї верхні, вже м'які листки і вкинути знов на воду, щоб покипіло. Повторити це аж поки не обвариться аж до середини. Присмажити ясно дві цибулі на товщі. Окремо обварити риж, процідити і сполоскати зимною водою. Коли прохолоне, вимішати з меленим м'ясом, цибулею, сіллю до смаку. Виложити посудину осередками з капусти. З кожного листка стяти твердий хребет, більші листки ділити на половину. Завивати тепер м'ясо в листки й укладати їх тісно в посудині. Розварити помідори, перетерти їх через сито, посолити і кип'ячим залити голубці. Накрити і варити в печі около дві години.

САЛАТА З РИБОЮ ГАРЯЧОГО КОПЧЕННЯ

Яйце зварити і дрібно посікти. Рибу порізати на шматочки. Все це перемішати з вареним рижом і залити майонезом.

Набір продуктів: склянка рижу, 2 яйця, ½ фунта риби, майонез до смаку.

ПЕЧІНКА ТЕЛЯЧА

Потрібно на 4 особи:

1 ф. печінки
1 ложка муки
1 яйце
2 ложки тертої булки
4 ложки товщу

Печінку помити. Обібрати з болон, повирізувати грубші жили і покраяти на скибки. Обтачати в муці, яйці і булці. Смажити на добре розігрітому товщі рум'яно з обох сторін. Всмажену посолити. Смажити безпосередньо перед подаванням. Подавати з картоплею та зеленою салатою.

РІЗДВЯНІ ПАМПУШКИ

2 коверті дріжджів
½ горнятка літеплого молока
1 ложка цукру
3 цілі яйця
6 жовтків
¾ горнятка цукру
½ горнятка топленого масла
1 ложечка ванілії
терта шкірка одної помаранчі
1 ложечка солі
½ горнятка солодкої сметани
1 келішок руму
4 горнятка теплої муки (приблизно)

Розмочити дріжджі в молоці і додати ложку цукру Відставити, щоб підросли. Вбити яйця і жовтки на піну. Додавати цукор малими частками і вбивати. Домішати топлене масло і разом вбивати. Додати дріжджі і решту складників крім муки і добре разом вимішати. Замісити мукою. Тісто має бути вільне. Добре вимісити, накрити і дати до теплого місця, щоб тісто підросло. Коли тісто виросте, помісити і знов відставити в тепле місце. Коли виросте, виложити на стільницю, посипану мукою, розкачати на малий палець грубости і викраяти склянкою малі паляничкі. Трохи розтягнути паляничку і на кожну накладати мармеляди, вареної рожі, приготованого маку або іншого варення. Зліпити береги докупи. Складати готові пампушки на підсипану мукою стільницю, прикрити і дозволити підрости. Смажити в кип'ячім смальці, обертаючи їх тільки раз. До смалицю дати кільце обібраної сирої картоплі, щоб тісто не втягало товщу. Вийняти з товщу і класти пампушки на папір. Посипати пампушки цукром, змішаним з цинамоном.

САЛАТА З МОРКВОЮ

Свіжу моркву почистити, потерти на тертці, перемішати з майонезом і заправити тертим часником.

ТІСТОЧКА ЗІ СИРА

Потрібно:
1 ф. сира
1 ф. масла
1 ф. борошна (муки)

Замісити тісто як на вареники, вирізувати формочками тісточка. Мастити білком і посипати звичайним цукром. Пекти в печі на 350 ст.

Можна вирізувати з того трикутнички і начинювати маком (утертим із цукром і запахом) або горіховою масою, і звивати як рогалики.

Горіхова маса: змолоти горіхи, додати цукру до смаку і трохи — не багато — білка.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

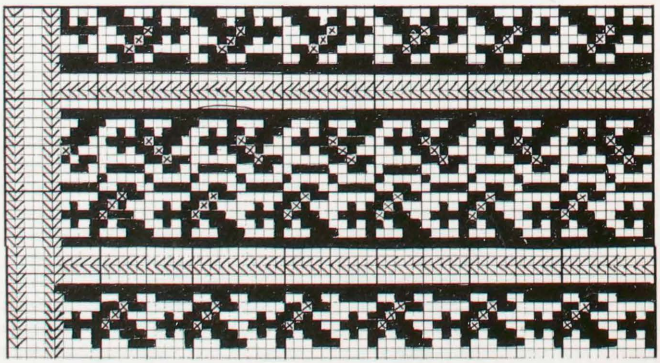

Фраґмент вишивки жіночої сорочки з Дрогобича. Пташки в літаючій формі ефективно творять цікавий взір до блюзки, сукні, жакетика по білій матерії з вовни.

Філія Музею Союзу в Торонті

СПІВПРАЦЯ УКРАЇНСЬКИХ МУЗЕЇВ КАНАДИ

З нагоди Одинадцятого Конґресу Українців Канади відбуто в Вінніпеґу Першу Конференцію представників українських музеїв для підготовки заснування Асоціації Українських Музеїв в Канаді (АУМК).

На цій конференції покликано в тій цілі Ініціятивний Комітет, до проводу якого увійшли: пані М. Ткачук з Саскатуну, як голова, і як члени: пані Н. Даревич з Вінніпеґу, пані О. Гамара з Торонто, д-р Б. Климаш з Оттави і пані І. Павликовська з Едмонтону.

Під проводом пані Ткачук цей Ініціятивний Комітет зачав працювати, нав'язавши офіційну кореспонденцію з Дирекцією Національних Музеїв Канади. Кореспонденцію заінтересованих установ проситься адресувати прямо до пані М. Ткачук, Музей Союзу Українок Канади, 1240 Темперанс Ст., Саскатун, Саск.

Комітет Українців Канади Централя

Відділ ім. Лесі Українки в Мензі, Ман. складає нев'янучий вінок на могили наших членкинь — бл. п. Олени Ґрошок, яка упокоїлась 5 грудня 1955 року і бл. п. Настя Друль, яка упокоїлась 15 січня 1960 року в їх світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Ю. Друль, голова **Р. Пелешок,** секр.

— — — — —

У світлу пам'ять покійної Евдокії Боклащук у Саскатуні, сестри бувшої голови Союзу Українок Канади Софії Василишин і сестри бувшої голови провінційної екзекутиви Союзу Українок в Альберті Параскевії Сліпчук, яка упокоїлась 13 листопада 1974 р. складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Марія Сулима, Анастасія Мисак, Оля Райчиба — Едмонтон

— — — — —

Членкині центральної управи Союзу Українок Канади в Едмонтоні висловлюють глибоке співчуття шановній пані Анні Мельник, другій заступниці голови Союзу Українок Канади по втраті батька, який упокоївся 14 листопада 1974 року, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Едмонтонські членкині централі Союзу Українок Канади

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок з найкращих квітів й першу річницю смерти мого дорогого незабутнього мужа, бл. п. Василя Клапія, який упокоївся 14 лютого 1974 року в Едмонтоні, у світлу пам'ять покійного складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Василина Клапій, Едмонтон

А ЧОМУ НЕ АСЕКУРУВАТИСЬ В

УКРАЇНСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ЖИТТЄВОЇ АСЕКУРАЦІЇ

Зголошуйтесь:

UKRAINIAN FRATERNAL SOC. OF CANADA
Tel. 586-1364
235 McGregor St.
Winnipeg, Man.

ОСЕЛЯ ТРИЗУБ

Коли Ви на пенсії
Коли Ваш місячний прибуток невеликий
Коли Вам цікаво знати про стале, гарне і дешеве помешкання під найкращим підсонням у Канаді — то пишіть до:
Box 340, Chilliwack, B. C.

У першу річницю нашої улюбленої і незабутньої мами, баби й прабаби, бл. п. МАРІЇ МИХАЛИШИН, яка відійшла від нас 26 січня 1974 й яка, як одна із основательок, впродовж свойого життя багато потрудилася для організації відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Наталя й зять Володимир Базюки, внуки — Лелія і Дмитро Гавриші, Маріянна й Дмитро Маковські і Василь Базюк; правнуки — Дмитрусь і Стефанія

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорого брата, бл. п. Василя Скоріка, який відійшов у вічність на чужині у Франції, замість квітів, складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Л. Бризгун, Торонто

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорогого батька, бл. п. Миколая Байдали з Вегревил, Альберта замість нев'янучого вінка жертвую $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Дочка Катерина Рожак, Едмонтон

— — — — —

В світлу пам'ять покійного Ігната Левченка, який відійшов у вічність 11 серпня 1974 р. замість квітів на свіжу могилу складаю $10.00 на журнал „Промінь". Бл. пам'яти Ігнат Левченко з дружиною Марією у 1949 р. допоміг нам приїхати до Канади. Хай земля канадська буде йому легкою, а пам'ять про нього — вічною!

А родині покійного: дружині Марії, Добродійці та отцеві Удод з синами та всій іншій родині складаю щиросердечні співчуття.

Варвара Кузьменко з родиною

P 13M JAN 75
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

П-во М. Коваль — Келґарі, Алта. — у 50-ліття свого подружнього життя склали дар на пресовий фонд журнала $50.00
Пані: Марія Вавринюк — Едмонтон, Алта. 25.00
Юстина Федейко — Гай Левел, Алта. 20.00
С. Гриник — Едмонтон, Алта. 20.00
Анна Цибак — Едмонтон, Алта. 14.00
П-во Ф. Мілан — Ванкувер, Б. К. — у 50-ліття подружжя 10.00
Пані: Ангелина Павлик — Вінніпеґ, Ман. 10.00
П. Матвійчук, Брендон, Ман. 10.00
Анна Полович — Канора, Саск. з нагоди дня уродин 8.00
Павлина Палка — Торонто, Онт. 5.00
Анна Коман — Мисисаґа, Онт. 5.00
Софія Іванків — Скотленд, Онт. 5.00
Л. Килимник — Торонто, Онт. 5.00
М. Квасниця — Давнзю, Онт. 5.00
П. Стефанюк — Едмонтон, Алта. 5.00
Д-ка М. Гребенюк — Саскатун, Саск. 5.00
П-во Б. Дядинчуки — Гамільтон, з ганоди переїзду до Алберти 5.00
Пані М. Зінченко — Вінніпеґ, Ман. 4.00
Люба Куць — Едмонтон, Алта. 4.00
Марія Корній — Виндзор, Онт. 4.00
Пан Дмитро Орлецький — Едмонтон, Алта. 4.00
О. В. Ґаук — Ґренд Прері, Алта. 4.00
А. Гуменюк — Джамейка, Н. Йорк, США 4.00
Анна Москалюк — Вилловдейл, Онт. 4.00
Анастасія Марцинюк — Парма, Огайо, США 4.00
Соня Козира — Вотерфорд, Онт. 4.00
Софія Кушнірук — Винярд, Саск. 4.00

По $3.00 — Марія Е. Федак — Вилловдейл, Онт., М. Ревуцька — Вінніпеґ, Ман., М. Василенко — Торонто, Онт., Марія Костів — Ґримзбі, Онт., Стефанія Михасів — Кемсек, Саск., П. Салавська — Бімзвил, Онт., К. Пукас — Монтреал, Кве., Софія Дацьків — Ґримзбі, Онт.

По $2.00 — Марія Олійник — Гаєс, Саск., О. Гладун — Едмонтон, Алта., Анна Романко — Торонто, Онт., А. Бабляк — Вердон, Кве., К. Лабюк — Канора, Саск., І. Лукасевич — Бремалі, Онт., К. Горбачевська — Монтреал, Кве., Л. Храпко — Вилловдейл, Онт., М. Гамонів — Келґарі, Алта., Анна Гузій — Вінніпеґ, Ман., П. Хомик — Монтреал, Кве., М. Бурак — Бімзвил, Онт., Н. Трійчук — Ніяґара-Он-Да-Лейк, Онт.

По $1.00 — П. В'юн — Мисисаґа, Онт., Ф. Коваль — Летбридж, Алта., П. Матвійчук — Брендон, Ман., О. Ситник — Гамільтон, Онт., Д. Мицак — Едмонтон, Алта., С. Давидюк — Айтуна, Саск., М. Котик — Давфин, Ман., д-ка М. Стефюк — Толстой, Ман.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: Анна Особа — Едмонтон, Алта. 1
Анна Белов — Гамільтон, Онт. 1
М. Кузик — Давфин, Ман. 1
Н. Грицак — Овкборн, Ман. 1
Марта Маленька — Стінен, Саск. 1
Надія Ковалишин — Пойнт Едвард, Онт. 2
В. Стукало — Давнзвю, Онт. 1
Н. Микитюк — Вернон, Б. К. 1
Надія Боярчук — Суррей, Б. К. 1
М. Гамонів — Келґарі, Алта. 1
О. Лисик — Ошава, Онт. 1
М. Кінащук — Ватсон, Саск. 1
А. Палига — Реджайна, Саск. 1
Відділ ім. О. Басарабової — Келґарі, Алта. 1
о. М. Дебрин — Лондон, Онт. 1
п. Елмер Лесюк — Росборн, Ман. 2
Анна Дудар — Брендон, Ман. 1
Анна Ф. Белбас — Росборн, Ман. 1
Б. Мисак — Канора, Саск. 2
А. Пережак — Брентфорд, Онт. 1
Панна С. Олійник — Торонто, Онт. 1

Зголосились безпосередньо за журналом І. Іванчук, Владика Андрей.

ВИДАННЯ У 20-РІЧЧЯ СМЕРТИ МИСЛИТЕЛЯ

Д-Р ЮЛІЯН ВАССИЯН: ТВОРИ

Том І. СТЕПОВИЙ СФІНКС. Суспільно-філософічні нариси. Передмова Б. Гошовського, З. Пеленського, П. Мірчука, З. Книша, В. Мартинця, О. Бойкова п. з. „Мислитель, ідеолог, публіцист", стаття д-ра М. Антоновича п. з. „Історіософія Ю. Васияна". (з якої уривок подаємо нижче). Редакція Б. Гошовського. Стор. 288. Ціна $10.00.

Том ІІ. ТВОРЕЦЬ ІЗ ЗЕМЛІ ЗРОДЖЕНИЙ. Василь Стефаник. Передмова Ю. Клинового, післяслово і редакція Б. Гошовського. Стор. 128. Видання уфундувала Організація Українок Канади. Ціна $5.00.

Ціна 1-го і 2-го тому разом — $13.50.

„Україна втратила в ньому одного із своїх мислителів, що сміло зможе стати поруч із передовими нашими мислителями всіх епох. Щоправда, пройде ще немало часу, поки українська нація його як такого зрозуміє і належно оцінить".

(Д-р М. Антонович: „Історіософія Ю. Вассияна").

Відгуки й рецензії на 1 і 2 томи: д-р Л. Луців, д-р Д. Квітковський, д-р Б. Стебельський, д-р М. Лоза, д-р І. Овечко, д-р В. Соханівський, д-р А. Жуковський, Ганна Черінь, Ю. Клиновий і ін. — „Сучасність", „Сам. Україна", „Визв. Шлях", „Пласт. Шлях", „Свобода", „Америка", Гомін України — Літ. і мистецтво", „Наша Мета", „Новий Шлях", „У. Слово", „Шляч Перемоги", „Жіночий Світ" і ін.

Чергові томи готуються до друку і появляться залежно від збуту виданих томів і кількости замовлень на дальші томи.

Замовлення і вплати слати на адресу В-ва:

YEVSHAN - ZILLIA

189 Snowdon Avenue
Toronto, Ontario, Canada M4N 2B1